251

Priesterbroederschap St. Pius X

Informatieblad

november - december 2010

verschijnt tweemaandelijks. Afgiftekantoor Brussel V. Erkenning: P 206540 v.u. Pater Benoît Wailliez

"Volgens het liberalisme in de godsdienst is er geen absolute godsdienstige waarheid, maar is het ene credo evenveel waard als het andere, en dat is de lering, die iedere dag wint aan vastheid en aan kracht. Het erkent niet, dat welke godsdienst ook, beschouwd kan worden als de ware. Het leert dat men ze allemaal moet tolereren, omdat ze allen kwesties van mening zijn, dat de geopenbaarde godsdienst niet een waarheid is, maar een kwestie van gevoel en van smaak, dat hij noch een objectief feit is, noch bovennatuurlijk, en dat iedere persoon het recht heeft godsdienst alleen te laten zeggen, wat zijn verbeelding raakt" (Toespraak van kardinaal Newman, 12 mei 1879).[1]

Het is tamelijk paradoxaal, vast te stellen dat paus Benedictus XVI Newman, beroemd bekeerling uit het anglicanisme, persoonlijk zalig heeft willen verklaren. Paradoxaal, omdat, al heeft de paus wel de bedoeling het leerstellige relativisme en "de agressieve vormen van secularisme" krachtig te bestrijden, hij trouw wil blijven aan Vaticanum II, promotor van het principe van de godsdienstvrijheid. Wel, de godsdienstvrijheid staat aan de wortel van de ontkerstening van de maatschappijen en van de individuen, door middel van het indifferentisme op godsdienstig gebied.

45 jaar later blijft het Concilie problemen opleveren. Uitstekende theologen zoals Romano Amerio en Mgr. Gherardini hebben het zeer goed doen opmerken. Wat betreft Mgr. Lefebvre, hij drukte zich aldus uit: "Wij hebben met alle middelen die ons ter beschikking stonden, geprobeerd te verhinderen, dat de liberale dwalingen in de teksten van het Concilie tot uitdrukking kwamen; dat heeft gemaakt, dat we de schaden toch hebben kunnen beperken (…). Men ziet heel goed de paragrafen die op ons verzoek zijn toegevoegd, en die daar zijn, zou ik zeggen, als stukken die op een oud kledingstuk zijn gezet: dat past niet bij elkaar; de logica van de oorspronkelijke opstelling is er niet meer (…). Maar ik moet bekennen, dat wij er niet in geslaagd zijn het Concilie te zuiveren van de liberale en modernistische geest, waarvan het merendeel van de schema's doordrenkt is".

"Na 40 jaren bestaan kan men slechts beter de providentiële rol van de Priesterbroederschap St. Pius X begrijpen."

Vandaar is het zo goed als onmogelijk in de correcte hermeneutiek (de interpretatie) van Vaticanum II overeen te komen. Sommige passages verkondigen duidelijk "de breuk"met het verleden, andere "de continuïteit". Langs elkaar heen praten? Ja en nee, omdat Vaticanum II althans als onderwerp van discussie ter tafel komt, wat in de tijd van Mgr. Lefebvre nog onmogelijk was. Bedenk eens, dat het volgens een uitspraak van paus Paulus VI om een concilie gaat, "dat niet minder gezag heeft dan de voorgaande concilies, en dat, van sommige kanten bekeken, zelfs belangrijker is dan dat van Nicea" (Paulus VI)…

Mgr. Gherardini smeekt de Heilige Vader alle documenten van het Concilie te verhelderen. Maar is dat denkbaar? "Wanneer een document, in zijn geheel, is opgesteld met een valse geest, dan is het praktisch onmogelijk het van deze geest te zuiveren; men zou het helemaal opnieuw moeten samenstellen om het een katholieke geest te geven" (Mgr. Lefebvre). Is het niet veel eenvoudiger, minder botsend en dus realistischer deze documenten (om te beginnen) terzijde te leggen en niet meer onophoudelijk te verwijzen naar "de conciliaire Kerk", maar heel eenvoudig naar de katholieke Kerk?

De toekomst is in de handen van God. Maar na 40 jaren bestaan kan men slechts beter de providentiële rol van de Priesterbroederschap St. Pius X begrijpen. Ad multos annos!

[1] **Liberalism in religion is the doctrine that there is no positive truth in religion, but that one creed is as good as another, and this is the teaching which is gaining substance and force daily. It is inconsistent with any recognition of any religion, as true. It teaches that all are to be tolerated, for all are matters of opinion. Revealed religion is not a truth, but a sentiment and a taste; not an objective fact, not miraculous; and it is the right of each individual to make it say just what strikes his fancy. Devotion is not necessarily founded on faith. Men may go to Protestant Churches and to Catholic, may get good from both and belong to neither. They may fraternise together in spiritual thoughts and feelings, without having any views at all of doctrine in common, or seeing the need of them. Since, then, religion is so personal a peculiarity and so private a possession, we must of necessity ignore it in the intercourse of man with man. If a man puts on a new religion every morning, what is that to you? It is as impertinent to think about a man's religion as about his sources of income or his management of his family. Religion is in no sense the bond of society.**

“We moeten het katholieke geloof bewaren”.

Uittreksel van de preek bij gelegenheid van het priesterjubileum in le Bourget (1989).

Mgr. Marcel Lefebvre

Als men mij de vraag stelde: “Maar hoe is het toch mogelijk dat de Kerk, tot Pius XII katholiek, plotseling is veranderd in een liberale en modernistische Kerk?” dan zou ik antwoorden: “We hebben een breuk gevoeld, een verwijdering van het verleden, van de Traditie, een afwijking van de voorgangers van de pausen die het Concilie hebben gemaakt.”

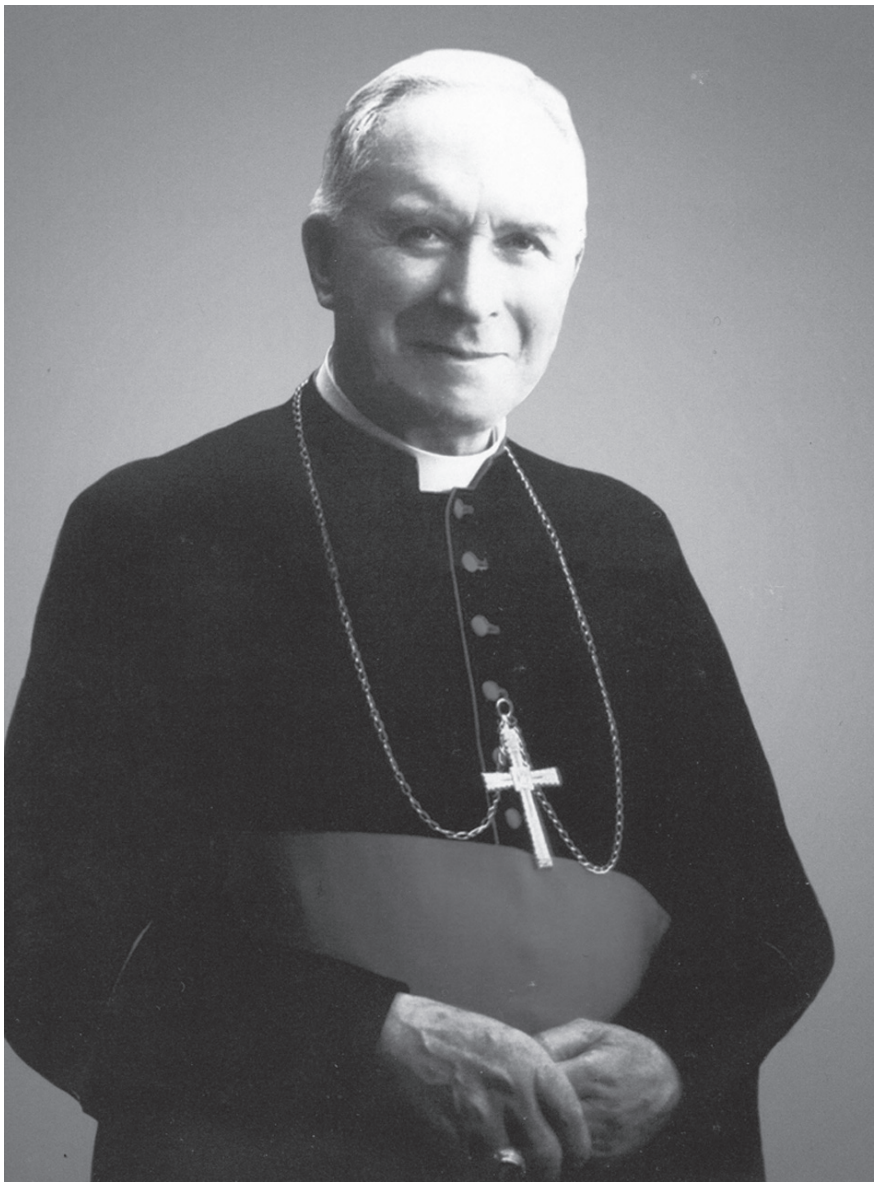

Het Secretariaat voor de Eenheid van de Christenen

Onder de vele feiten waarmee de geschiedenis van het Concilie doorspekt is, zou ik alleen het volgende willen onderstrepen: wat de verwarring in de Kerk heeft beïnvloed, de totale verandering van de geest die de Kerk bezielde in een liberale geest, wat druk heeft uitgeoefend op de voorbereiding op het Concilie, op het Concilie zelf en op de tijd na het Concilie, is het Secretariaat voor de eenheid van de christenen.

(…) Voor het Concilie zijn wij als missionarissen uitgezonden over de zeeën. Ik heb dertig jaar in Afrika doorgebracht, dertig jaar, en waarvoor? Toch om de zielen te bekeren door het doopsel in de katholieke Kerk! Wat heeft de H. Petrus na zijn eerste preek in Jeruzalem gedaan? Hij heeft vierduizend personen gedoopt, omdat hij wist dat hij door het doopsel de Kerk vormde en dat voortaan allen die Onze Heer Jezus Christus wilden volgen en deel wilden hebben aan het verlossende Bloed van de goddelijke Zaligmaker, katholiek gedoopt moesten worden. Dat heeft de Kerk twintig eeuwen lang gedaan.

Plotseling heeft men ons verteld: nee, we moeten nu een dialoog aangaan. We moeten niet bekeren. We moeten ieders opvatting respecteren. We mogen hun niet de indruk geven dat ze in dwaling verkeren. Maar waar blijft dan de zending van de Kerk?

Die radicale verandering is doorgedreven door drukgroepen die vooral te vinden waren in het Secretariaat

voor de eenheid van de christenen. Dat brengt ons tot de vraag: waarom een Secretariaat voor de eenheid van de christenen? Hadden we niet de Congregatie 'Propaganda Fide', d.w.z. voor de verbreiding van het geloof, die tot taak had het geloof te brengen naar allen die het niet hadden? De Congregatie voor de verbreiding van het geloof zond over heel de wereld missionarissen uit om alle mensen te bekeren, om het even of ze heiden, animist, boeddhist, muzelman of protestant waren. De 'Propaganda Fide' moest missionarissen uitzenden om door het katholieke doopsel al die verdwaalde zielen terug te voeren in de schoot van de Kerk.

Waarom moest er naast die Congregatie voor de verbreiding van het geloof een nieuwe komen die zich voortaan tevreden zou stellen met alleen maar kontakten, vriendschappelijke kontakten met alle godsdiensten en valse ideologieën? Dat doet de Kerk van nu zieltogen. Sterven zal ze natuurlijk niet, daar bent u de levende getuigen van. U bent de Kerk. U doet de Kerk voortbestaan door het geloof waaraan u vasthoudt, door de heiligheid van de Kerk die door u wordt voortgezet. Als dat niet zo was, konden we ons afvragen wat er van onze heilige, katholieke Kerk terecht zou komen.

Kardinaal Bea is voor het Concilie de hele wereld rondgetrokken. Hij heeft de bisschoppen bijeengeroepen om hun te vragen het zo aan te leggen dat het Concilie oecumenistisch zou worden. Ik zeg niet oecumenisch, want een Concilie is altijd oecumenisch. Ik zeg: oecumenistisch, d.w.z. het moet een band leggen tussen alle godsdiensten. Maar dat is onmogelijk, want in strijd met de godheid van Onze Heer Jezus Christus. Daarom, zolang dat Secretariaat door de Opperherder wordt gesteund en aangemoedigd, kunnen wij het onmogelijk eens worden met Rome. Zoals de zaken nu staan, kunnen de leden van dat Secretariaat de Kerk en het rijk van Onze Heer Jezus Christus over de maatschappij blijven verwoesten. (…)Wij moeten ons goed realiseren wat dat betekent: door het Concilie en de nasleep ervan is de H. Mis vernietigd, is ons geloof vernietigd, is er een eind gemaakt aan de katholieke catechismus en aan de heerschappij van Onze Heer Jezus Christus over de burgerlijke maatschappijen. Hoe zouden wij dat kunnen accepteren?

Het Geloof van altijd

Wat moeten wij in die situatie doen? Wij moeten het katholieke geloof bewaren en met alle ons ten dienste staande middelen beschermen.

(…) Wij hebben enkele heel interessante boeken uitgegeven, zoals 'Jesus-Christ, Roi des Nations' (Jezus Christus, Koning van de volken) door pater Phillippe, een redemptorist uit het begin van deze eeuw. Dat bewonderenswaardige boekje heeft hij opgesteld in een soort catechismusstijl. Het staat vol uittreksels uit pauselijke encyclieken, waaruit het geloof van onze voorvaderen en dat van de pausen van voor het Concilie blijkt. Dat geloof is onverenigbaar met wat tegenwoordig in de Kerk wordt verkondigd: de deconfessionalisering van de staten en de burgermaatschappij. Dat is ontoelaatbaar. Onze Heer mag niet meer heersen over de gemeenschappen. Daar is Hij niet meer het hoofd van. Maar is Hij niet de Schepper? Heeft Hij niet meer het recht om te heersen? Bescherm en versterk uw geloof: door goede lectuur. Ik kan onmogelijk alle publicaties noemen, alle. tijdschriften, alles wat God zij dank geschreven is door vurige en intelligente mensen die begrijpen, hoe noodzakelijk het is, de gelovigen te helpen om het katholiek geloof te bewaren. Maar u kent ze wel. (…) En dan moeten wij ons geloof niet alleen verdedigen, wij moeten het ook belijden. Luister naar het slot van de anti-modernisten-eed van de H. Pius X. Wij moeten die woorden dikwijls herhalen:

"Ik blijf standvastig trouw aan het geloof van de Vaderen en ik zal er trouw aan blijven tot mijn laatste snik in zover het de gave van de Waarheid betreft, die aan de bisschoppen als opvolgers van de Apostelen is, was, en steeds zal worden toevertrouwd; niet in die zin dat de waarheid zich moet aanpassen aan de cultuur van iedere generatie, maar zo, dat de vanaf het begin aan de Apostelen gepredikte absolute en onveranderlijke Waarheid; nooit in een andere zin zal worden geloofd of begrepen."

Dat is de eed die de H. Pius X alle priesters liet afleggen op het Evangelie, opdat het geloof van altijd, het geloof van de Apostelen, bewaard zou blijven. Wij hebben geen ander. Dat geloof belijden wij. U belijdt het in de katholieke catechismus die u aan uw kinderen leert. U moet die oude catechismusboekjes goed bewaren. (…)

Tenslotte moeten wij in heiligheid leven, in de genade van de goede God. Dat kunnen we niet zonder Jezus Christus. "Zonder Mij kunt ge niets", heeft Onze Heer gezegd. Door zijn Offer en zijn Kruis, door het deelhebben aan zijn Bloed moeten wij de genade van de God ontvangen. Dat gebeurt bij alle sacramenten, maar vooral in het sacrament van de Eucharistie. Laten we dus trouw zijn aan de Mis van altijd, dan bewaren we de genade in ons hart, dan wordt ons zielenleven omgevormd en voorbereid om naar de God te gaan, naar het eeuwig leven.

Verschil van moraal

Pater Yves le Roux.

De moderniteit karakteriseert zich door een breuk tussen moraal en leven. De reden ervan is eenvoudig: haar moraal is een moraal van verplichting, die niet meer op de realiteit berust. Zij is een eenvoudig PRAKTISCH product. Deze van oorsprong protestantse geest is inmiddels verspreid over de hele wereld.

De moraal van de verplichting schrijft voor zonder ooit de reden, het waarom te geven. Zij verlangt geen akte van inzicht, doet geen appel op het oordeel en houdt geen enkele rekening met de akten van deugd; zij eist echter onverbiddelijk. Haar strengheid des te groter omdat zij een kunstmatig kader moet verzekeren, dat niet het kader van het leven is, dat niets menselijks heeft en dat er niet de harmonieuze orde van respecteert.

De moraal van de verplichting respecteert dus niet de deugden, die zij voor onbelangrijk houdt, zij laat ook geen enkele plaats aan de bedoelingen, die toch zo'n grote plaats innemen in ons leven. Voor haar is de uitwendige orde het belangrijke. Het inwendige van onze daden wordt niet in beschouwing genomen. Resultaat: ik vorm een uitwendige façade, een masker. Ik speel de ideale toekomstige schoonzoon in de hoogmis van 10 uur, terwijl mijn hart nog vol is van de begeerten van de nacht, doorgebracht in plaatsen van ontucht. Maar de schijn wordt opgehouden en, voor hen die dit dubbele spel spelen, maar niet echt, de eer ook!

Dat is de weg naar de oprechtheid in soepel aanpassingsvermogen, die leidt tot een ware geestelijke schizofrenie. We begrijpen beter de leus, die deze mensen gebruiken als zij er misbruik van maken: "Als men het goed bedoelt, schuilt er geen kwaad in!"

De katholieke moraal, gebaseerd op de deugden en rekening houdend met de innerlijkheid van de daden, houdt rekening met het al dan niet oprecht zijn van onze bedoelingen. Zij helpt ons om ons te vestigen in de orde en leert ons dat het er niet om gaat, een uiterlijke volmaaktheid te bereiken, maar toe te nemen in een innerlijke volmaaktheid die, in wezen, niets anders is dan een voortdurende akte van liefde.

Opdat een daad moreel goed is, volstaat het dus niet dat de daad in zichzelf goed of neutraal is. Onze bedoeling moet ook overeen komen met de uiterlijke goedheid van de daad; of ten minste met zijn neutraliteit, want… als uw oog goed is, dan zal heel uw lichaam verlicht zijn, maar als het dat niet is, wat zal er dan gebeuren? (Matt. 6, 22)

De moraal van de verplichting, die zo streng lijkt, is veel minder in feite veel minder eisend dan de moraal van de deugden. Maar alleen deze laatste stelt ons in staat op een menselijke manier te leven, de realiteitszin te ontwikkelen, te leven in de waardigheid van onze conditie als mens en als christen door voor ons de deuren van de goddelijke vriendschap te openen: het gaat er niet meer om, blind een wet te volgen, die zelf blind is, maar te beminnen en het te bewijzen ten koste van onszelf.

De Moeder van de Verlosser

Kardinaal de Bérulle

Wij brengen hulde aan de Allerhoogste, als wij zijn leiding beschouwen over de hoogste en zeldzaamste persoon die er ooit zal zijn in zijn machtsgebied; en wij eren Jezus, als wij de staat beschouwen van haar, die de hemel heeft bestemd om zijn Moeder te zijn. Spreken over Maria is spreken over Jezus; want zij zijn zo nauw verbonden, en zij is het grootste object van zijn genade en het zeldzaamste effect van zijn macht. Laat ons derhalve terugblikken op zo'n grote figuur. Wanneer God zijn eerste voornemen aan de wereld bekend maakte na de schepping van de mens en zijn zonde, spreekt hij over Maria en stelt haar tegenover de slang, de oorzaak van de vervloeking van het heelal, en van toen af bekijken God en de wereld haar als de bron van de zegen van de wereld. Op het ogenblik bepaald door de goddelijke wijsheid, treedt zij de wereld binnen op een wonderbare wijze als het werk van de genade en niet van de natuur, als een vrucht van het gebed en niet van de zonde, als een buitengewoon voorwerp van de almacht van God, en niet van de kracht van de mens. Zij ontvangt van God meer genade, meer weldaden, meer voorrechten dan al de heiligen tezamen.

"Is er iets dat de majesteit en de zachte macht van een Moeder van God evenaart?"

Vanaf dat zij op de aarde is, draagt ze in haar ziel een hogere en edeler genade dan deze die triomfeert in de hemel. God had slechts één tempel op de aarde, en Hij verbergt haar erin vanaf haar kindsheid. Maar hij doet nog meer. God, die haar opvoedt, haar leidt, haar bemint, verbergt haar in zichzelf, en Hij is zelf, o heilige Maagd, uw tempel en uw heiligdom, zoals Hij het is in het hemelse Jeruzalem voor het Lam; want ook u zult eens zijn tempel moeten zijn, de levende tempel van een levende God op de wereld. God verbergt in zichzelf deze verkozen persoon, als een schat die Hij voor zichzelf voorbehoudt door het geheim en de eigenaardigheid van zijn keuze; want Hij bestemt haar om zijn moeder te zijn.

Hij verbergt haar ook op verschillende andere manieren… zo-

danig moet deze kostbare schat verborgen zijn... God verbergt haar voor de stervelingen door het geheim en de voortreffelijkheid van haar maagdelijkheid, die haar ontoegankelijk maakt, zelfs in de ogen van de mensen, en Hij maakt haar gereed voor het plan van God met haar; want indien God moet geboren worden, wil Hij geboren worden uit een Maagd, en uit een Maagd zo hoogstaand in maagdelijke zuiverheid, dat ze de eerste is om de banier van de maagdelijkheid op de wereld te planten.

God verbergt haar in haarzelf door het gewicht van haar nederigheid, die haar zo verlaagt in de nietigheid van het schepsel dat zij geen hoogmoed heeft te midden van de grootheden, waardoor zij geschikt is voor het geheime raadsbesluit van God; want God wil zo'n grote waardigheid, als deze van Moeder van God, op zo'n solide basis en op zo'n diepe vernedering vestigen. God verbergt haar voor haarzelf en houdt voor haar zijn raadsbesluiten over haar geheim, en Hij verbergt haar in zichzelf, in het verborgene van zijn schoot, d.w.z. in het geheim van zijn wijsheid en leiding, die als een sluier is waaronder Hij voor haar de nieuwe staat verbergt waartoe Hij haar wil verheffen. Hij verspreidt in haar ziel een goddelijke eenvoud, die overeenkomt met de handelwijze van God met haar, die haar uit haar geest in de geest van God trekt, die haar zonder enig zicht maakt van wat ze is temidden van het licht, en maakt dat zij niet ziet dat God haar verheft tot een troon om haar te kronen als Koningin van het heelal en Moeder van Hem die haar geschapen heeft.

Kortom, God vervult ze met genade en ontplooit zijn almacht, zijn goedheid, zijn wijsheid, om haar niet alleen Moeder te maken, maar waardige Moeder van God; wat een onverstaanbare staat voorstelt. En, indien de aarde haar niet kent, de hemel bewondert haar en vereert haar als zij die Moeder gaat worden, en waardige Moeder, van Hem die haar geschapen heeft: en de hemel en de aarde, en de engelen die de hemel bewonen, vallen haar te voet om haar hun eer te brengen.

Is er iets dat de majesteit en de zachte macht van een Moeder van God evenaart? (...) Maar u ziet uw grootheden niet, en niettemin schiet u in niets tekort om er trouw mee samen te werken; want God verenigt met uw geest een goddelijke eenvoud en een volmaakte trouw, en u werkt zonder ophouden samen met een genade die u nooit bemerkt.

Uw roeping is Moeder van God te zijn; daartoe roept God u; daartoe maakt Hij u klaar; daaraan werkt u mee zonder het te weten; daaraan werkt u mee vanaf het ogenblik van uw geboorte tot aan het huidig uur. Ziet u dan niet, o heilige Maagd, dat dit het uur is van uw geluk en van uw macht, wanneer u de Zoon van God ontvangt en voortbrengt op de wereld? Ziet u dan niet dat hemel en aarde u vereren en uw waarheid verkondigen?

De tijd gekenmerkt door de profeten is voorbij; de weken van Daniël zijn volbracht; de scepter van Judea is in de handen van een vreemdeling: de Messias moet komen. Hela! wie zal deze gelukkige en gewenste vrucht op de aarde dragen?

De aarde is vol onrecht, en u bent de enige op aarde zonder zonde. Een Maagd moet Hem baren, en u bent de enige in Judea die aan de ware God uw maagdelijkheid gewijd hebt. U kent de heilige Schriften; u doorgrondt de geheimen; de conclusie is onvermijdelijk en bijna evident; en, in de klaarte van uw geest, met de kennis van de Schriften, in het licht van uw genade, denkt u er niet aan; en u geeft eigenlijk een groot voorbeeld in de verheven wegen van God, door niet te zien, op grond van uw volmaakte bescheidenheid, wat God ons niet manifesteert; en door met een nauwgezette trouw mee te werken aan zijn plannen over u zonder ze te kennen.

Dit zien en bewonderen wij in u; want gij zijt zodanig in de hand van God en onder zijn leiding, dat u geen andere gedachte hebt dan deze die God u geeft; (...) u bent in God en niet in u; u handelt niet, maar God handelt in u.

De val van de wereld

Ik geloof in God, Schepper van hemel en aarde.

Wie waren de eerste mensen?

De eerste mensen waren Adam en Eva, rechtstreeks geschapen door God.

Zij worden de *eerste ouders* genoemd, omdat alle andere mensen hun afstammelingen zijn.

Werd de mens zwak en ellendig geschapen, zoals wij het nu zijn?

De mens werd niet zwak en ellendig geschapen, zoals wij het nu zijn, maar in een gelukkige staat, met een bestemming en gaven, die de menselijke natuur *overtreffen.*

Welke bestemming ontving de mens vanGod?

De mens ontving van God de zeer hoge bestemming Hem te zien en eeuwig te genieten van Hem, het oneindige Goed; en omdat dat het vermogen van de natuur absoluut te boven gaat, ontving de mens tegelijkertijd, om het te bereiken, een bovennatuurlijke kracht, de *genade* genoemd.

Wat had God buiten de genade nog meer gegeven aan de mens?

Buiten de genade had God aan de mens het vrij zijn van de zwakheden en de ellenden van het leven, en van de noodzaak om te sterven gegeven, op voorwaarde van niet te zondigen.

Helaas beging Adam, het *hoofd van de mensheid*, de zonde door van de verboden vrucht te eten.

Welke was de zonde van Adam?

De zonde van Adam was een zware zonde van hoogmoed en ongehoorzaamheid.

Welke schaden veroorzaakte de zonde van Adam?

De zonde van Adam beroofde hem en alle mensen van de genade en van alle andere bovennatuurlijke gaven.

Hij onderwierp hen aan *de zonde*, aan de duivel, aan de dood, aan de verduistering van het verstand, aan de slechte neigingen en aan alle andere ellenden. Ten slotte sloot hij hen buiten het paradijs.

Hoe heet de zonde waardoor Adam de mensen onderwierp door zijn schuld?

De zonde waardoor Adam de mensen onderwierp door zijn schuld heet de erfzonde omdat hij, begaan aan het begin van de mensheid, zich met de natuur in alle mensen in hun oorsprong voortplant.

Waarin bestaat de erfzonde?

De erfzonde bestaat in het gemis van de *oorspronkelijke* genade die wij, volgens de beschikking van God, zouden moeten hebben, maar die wij niet hebben, omdat *het hoofd van de mensheid*, door zijn ongehoorzaamheid, zichzelf met ons allen, zijn nakomelingen, ervan beroofd heeft.

Hoe is dan de erfzonde *vrijwillig* en, bij gevolg, schuld voor ons?

De erfzonde is *vrijwillig*, en bij gevolg, schuld voor ons, alleen hierom dat Adam hem *vrijwillig* heeft begaan, als *hoofd van de mensheid.* En daarom straft God degene die alleen de erfzonde zou hebben niet, maar beloont hem niet met zijn paradijs.

Moest de mens door de erfzonde voor altijd buiten het paradijs gesloten blijven?

De mens moest door de erfzonde voor altijd buiten het paradijs gesloten blijven, als God niet, om hem te redden, zijn eigen Zoon, Jezus Christus beloofd en uit de hemel gezonden had.

Vaticanum II, een debat tussen Romano Amerio, Mgr. Gherardini en Mgr. Pozzo[1]

Op 2 juli heeft Mgr. **Guido Pozzo**, secretaris van de Pauselijke Commissie *Ecclesia Dei* een lezing gegeven in het seminarie van de Priesterbroederschap St. Petrus in Wigratzbad, getiteld "Aspecten van de katholieke ecclesiologie in navolging van Vaticanum II". Hij verklaarde erin dat "als de Heilige Vader spreekt over twee uiteenlopende interpretaties of leeswijzen, de ene de katholieke traditie afbrekend of tegensprekend, en de andere de conciliaire vernieuwing hervormend *(in een toespraak van 22 december 2005 tot de Romeinse curie,* nvdr): Dat betekent dat de cruciale vraag naar de oorzaak, of de desoriëntatie en verwarring die onze tijd heeft gekarakteriseerd en nog karakteriseert, niet voortkomt uit het Tweede Vaticaans Concilie als zodanig, en dat het niet de objectieve leer is, vervat in zijn documenten, **maar de interpretatie van deze leer**".

v.l.n.r. Romano Amerio, Mgr. Gherardini en Mgr. Pozzo

De analyse van Mgr. Pozzo over de invloed van het para-concilie

Mgr. Pozzo wil bewijzen dat, op twee tegenovergestelde punten (waarvan het eerste de eenheid en de enigheid van de katholieke Kerk is, met de kwestie van het *subsistit in* in *Lumen Gentium* 8, en het andere dat van de verhoudingen tussen de katholieke Kerk en andere godsdiensten, met de oecumenische en interreligieuze dialoog), "de authentieke verkondiging van de Kerk wat betreft haar aanspraak op absoluutheid, niet wezenlijk veranderd is sinds de leer van Vaticanum II".

Dus kan men zich slechts afvragen, waarom conciliaire documenten die in de ogen van Mgr. Pozzo even duidelijk overeenkomen met de traditie, plaats hebben gegeven aan een interpretatie die op dit punt tegengesteld is. De prelaat uit Rome stelt zich de vraag en antwoordt erop: "Wat is de herkomst van de tegensprekende interpretatie, of van de breuk met de traditie? Dat is wat wij kunnen noemen **de conciliaire, of beter gezegd para-conciliaire ideologie**, die zich vanaf het begin af van het Concilie heeft meester gemaakt, door zich erboven te stellen. Met deze uitdrukking bedoelt men niet iets dat de teksten van het Concilie aangaat, noch de bedoeling van degenen die ze behandelen, maar **het algemene kader van interpretatie** waarin het Concilie geplaatst is en dat werkt als een soort inwendige conditionering van de verdere lezing van de feiten en de documenten. Het Concilie is niet de para-conciliaire ideologie, maar in de geschiedenis van het kerkelijk gebeuren en van de massacommunicatiemiddelen, heeft men de onaantatsbaarheid van het Concilie teweeggebracht, wat precies de para-conciliaire ideologie is. Om alle gevolgen van de para-conciliaire ideologie duidelijk te maken als een historisch gebeuren, zou men de revolutie van 68 moeten onderzoeken, die de breuk met het verleden en de radicale verandering van de geschiedenis als principe heeft. In de para-conciliaire ideologie betekent de 68-beweging een nieuw aspect van de Kerk in breuk met het verleden".

Afsluitend meent Mgr. Pozzo, dat men gebruik moet maken van "de hermeneutiek van de hervorming in continuïteit" (Dat wil zeggen: een interpretatie van de conciliaire hervorming aansluitend aan de Traditie), aanbevolen door Benedictus XVI, "om aan de controversiële kwesties het hoofd te bieden, door om zo te zeggen, het Concilie los te maken van

het para-concilie dat zich ermee heeft vermengd, en door het principe van integriteit van de katholieke leer en van de volledige trouw aan het depositum van het geloof, overgeleverd door de Traditie en uitgelegd door het Leergezag van de Kerk".

Aan het eind van deze uiteenzetting blijft er een vraag: is het para-concilie dat door de secretaris van de Commissie Ecclesia Dei aan de kaak wordt gesteld identiek aan het post-concilie? Men is geneigd, bevestigend te antwoorden als men beschouwt, dat het para-concilie geprobeerd zou hebben documenten die zijn opgesteld tussen 1962 en 1965 overeen te laten stemmen met de geest van de revolutie van mei 68. Maar er is ook gezegd: "**de conciliaire, of beter gezegd para-conciliaire ideologie**, … heeft zich van het begin af meester gemaakt van het Concilie, door zich er boven te stellen". Heeft dit erboven stellen "vanaf het begin" geen enkele invloed gehad op de redactie van de concilieteksten? Mgr. Pozzo neemt in aanmerking dat de para-conciliaire ideologie noch de teksten van het Concilie, noch de bedoeling van hen die ze behandelen beïnvloedt, maar alleen "**het algemene kader van interpretatie** waarin het Concilie geplaatst is en dat werkt als een soort inwendige conditionering van de verdere lezing van de feiten en de documenten" voortbrengt. De para-conciliaire ideologie zou dus een uitwendig kader zijn dat van binnenuit het lezen van de documenten beïnvloedt! Of eenvoudiger gezegd, op de redactie van de conciliaire teksten werd een invloed op de Traditie wordt uitgeoefend, die vreemd is aan de Traditie.

Het getuigenis van Mgr. Lefebvre

In zijn boke "Zij hebben Hem onttroond" verklaarde Mgr. Lefebvre ronduit: "Het is zeker dat wij met de 250 Vaders van de *Coetus (Coetus Internationalis Patrum*, groep van conservatieve bisschoppen, gesticht door Mgr. Lefebvre, Mgr. Carli en Mgr. Proença-Sigaud, nvdr), met alle ons ten dienste staande middelen getracht hebben te verhinderen dat de liberale dwalingen in de teksten van het Concilie tot uitdrukking kwamen; dat maakt, dat we toch wel *de schade hebben kunnen beperken*, sommige onjuiste of tendentieuze beweringen hebben kunnen veranderen, de een of andere zin hebben kunnen toevoegen om een tendentieuze stelling of dubbelzinnige uitdrukking recht te zetten.

"Maar ik moet bekennen dat het ons niet gelukt is, het Concilie te zuiveren van de liberale en modernistische geest waarmee de meeste schema's doordrenkt waren. Want de redacteuren waren juist de door die geest besmette experts en Vaders. Nu, wat wilt u, als een document helemaal is opgesteld in een valse geest, dan is het praktisch onmogelijk het van die geest te zuiveren; het zou helemaal opnieuw samengesteld moeten worden om het een katholieke geest te geven.

> **" Het Tweede Vaticaans Concilie is vol van vage, dubbelzinnige beweringen, die op verschillende manieren uitgelegd kunnen worden."**

"Wat wij hebben kunnen doen is, door de voorstellen die wij hebben ingediend, zinnetjes in de schema's laten inlassen, en dat ziet men heel goed: het volstaat het eerste schema van de godsdienstvrijheid te vergelijken met het vijfde dat werd samengesteld – want dit document werd vijf maal verworpen en is vijf maal opnieuw aan de orde gekomen – om te zien dat het ons toch gelukt was om het subjectivisme dat de eerste redacties infecteerde te verzachten. Zo ziet men ook in *Gaudium et spes* heel goed de paragrafen die op ons verzoek zijn toegevoegd, en die daar staan, zou ik zeggen, als nieuwe stukken die in een oud kledingstuk zijn gezet: het *past* niet meer bijeen; de logica van de oorspronkelijke redactie is zoek; de toevoegingen die gedaan zijn om de liberale beweringen te verzachten, of als tegenwicht moeten dienen, staan daar als een vreemd lichaam. (…)

"Maar het vervelende is, dat de liberalen zelf dit systeem toepasten in de tekst van de schema's: verkondiging van een dwaling, of van iets dubbelzinnigs, of van een gevaarlijke opvatting, en onmiddellijk daarna, of ervoor, een bewering in de tegenovergestelde richting, met de bedoeling om de behoudende concilievaders gerust te stellen." (Ils l'ont découronné, Clovis, pp. 193-194).

Romano Amerio en zijn leerling Enrico Maria Radaelli stellen "een diepzeebreuk met de continuïteit" aan de kaak

Men kan een weerklank van het getuigenis van Mgr. Lefebvre vinden in het derde deel van de Complete Werken van **Romano Amerio**, dat dezer dagen in Italië verschijnt, bij uitgeverij Lindau, onder de titel *Zibaldone,* overgenomen van een werk van de dichter Giacomo Leopardi, die betekent een mengelmoes dat ongeordend "korte gedachten, aforismen, verhalen, citaten van klassieke auteurs, dialogen met een morele strekking, commentaren op dagelijkse gebeurtenissen" samenvoegt, zoals de kenner van het Vaticaan Sandro Magister het op 12 juli schrijft op zijn site chiesa.espressonline. Magister kondigt het werk van Amerio zo aan: "Uit deze fel kritische analyse die hij ook toepaste op het Tweede Vaticaans Concilie, nam Amerio dat wat Enrico Maria Radaelli, zijn trouwe leerling en de verantwoordelijke voor de publicatie van de werken van de meester, noemt 'het grote dilemma dat zich bevindt diep in het christendom van vandaag". Dit dilemma is, te weten of er tussen het leergezag van de Kerk voor Vaticanum II en dat van na het Concilie, continuiteit of breuk is.

"(…) Amerio en Radaelli zien precies de oorzaak van de crisis in de conciliaire en postconciliaire Kerk – een crisis die deze heel dicht bij haar "onmogelijke maar bijna gerealiseerde"ondergang heeft ge-

bracht – in het feit dat men afstand heeft willen doen van een gebiedend leergezag, van dogmatische uitspraken "niet dubbelzinnig van taal, ontwijfelbaar van inhoud, dwingend van vorm, zoals men verwacht dat leer van een concilie ten minste is".

"Volgens Amerio en Radaelli is het gevolg dat het Tweede Vaticaans Concilie vol is van vage, dubbelzinnige beweringen, die op verschillende manieren uitgelegd kunnen worden; sommige zijn zelfs in duidelijke tegenstelling met het vroegere leergezag van de Kerk. En deze dubbelzinnige pastorale taal zou de weg gebaand hebben voor een Kerk die tegenwoordig "doortrokken is van duizend leerstellingen en van honderdduizend heel slechte gewoonten". Hier is de kunst, de muziek en de liturgie inbegrepen.

"Wat moeten we doen om dit faillissement te herstellen? Het voorstel van Radaelle gaat verder dan dat wat onlangs is gedaan – uitgaand van even harde kritische oordelen – door een andere geachte verdediger van de katholieke traditie, de thomistische theoloog **Brunero Gherardini**, 85 jaar oud, kanunnik van de Sint Pieter, emeritus professor van de Pauselijke Universiteit van Lateranen en directeur van het tijdschrift *"Divinitas"*.

"Mgr. Gherardini heeft zijn voorstel uiteengezet in een boek dat vorig jaar in Rome is verschenen onder de titel:*"Concilio Ecumenico Vaticano II – Un Discorso Da Fare" (Het Œcumenische Concilie Vaticanum II. Een te openen discussie)*. Het boek eindigt in een *"Smeekschrift tot de Heilige Vader"*. Aan wie gevraagd wordt om de documenten van het concilie aan een nieuw onderzoek te onderwerpen, om duidelijk, eens en voor altijd, te bepalen, "of, en in welke zin en tot welk punt" Vaticanum II al dan niet in continuïteit is met het vroegere leergezag van de Kerk. (…)

"Welnu, in zijn nawoord in "Zibaldone" van Romano Amerio, verwelkomt professor Radaelli het voorstel van Mgr. Gherardini, maar "alleen als een eerste nuttige stap om het terrein van talrijke, veel te talrijke misverstanden, te ontdoen". Want, volgens Radaelli is het niet voldoende de betekenis van de conciliedocumenten te verduidelijken, als deze verduidelijking vervolgens wordt aangeboden aan de Kerk met dezelfde ondoeltreffende stijl van "pastorale" leer, die in gebruik is geraakt met het concilie, stijl die voorstelt in plaats van op te leggen.

"Als het afstand doen van het gezagsprincipe en het "discussionisme" de ziekte van de conciliaire en postconciliaire Kerk zijn, is het noodzakelijk in tegengestelde richting te handelen om eruit te komen, schrijft Radaelli. De hoogste hiërarchie van de Kerk moet de discussie sluiten door een dogmatische verklaring ex cathedra, onfeilbaar en binden. Zij moet degenen, die niet gehoorzamen in de ban doen en hen die gehoorzamen, zegen.

"En wat hoopt Radaelli gedecreteerd te zien door de opperste Leerstoel van de Kerk? Evenals Amerio is hij ervan overtuigd, dat er in minstens drie gevallen een "diepzeebreuk van continuïteit" heeft plaatsgevonden tussen Vaticanum II en het vroegere leergezag: daar waar het Concilie verklaart, dat de Kerk van Christus "bestaat in" de katholieke Kerk in plaats van te zeggen dat zij de katholieke Kerk "is"; daar waar het verklaart dat "de christenen dezelfde God aanbidden als de joden en de islamieten"; en in de verklaring "Dignatis humanæ" over de godsdienstvrijheid.

Is de hermeneutiek van de hervorming in de continuïteit een voldoende remedie?

Aan het eind van zijn artikel toont Sandro Magister, dat de kritiek op het concilie door Romano Amerio en Mgr. Gherardini niet aanvaardbaar is in de ogen van de paus: "Gherardini en Amerio-Radaelli beschouwen alle twee Benedictus XVI als een vriend. Maar het is uitgesloten, dat hij op hun verlangens ingaat. Integendeel, hetzij globaal of op enkele omstreden punten, paus Joseph Ratzinger heeft al doen begrijpen dat hij hun stellingnamen helemaal niet deelde.

Bijvoorbeeld, in de zomer van 2007 heeft de Congregatie voor de Geloofsleer zich uitgesproken over de continuïteit van betekenis tussen de uitdrukkingen "est" en "bestaand in" *(subsistit in*) door te verklaren, dat "het œcumenisch concilie Vaticanum II de vroegere leer aangaande de Kerk niet heeft willen veranderen – en in feite niet heeft veranderd -, maar dat het haar alleen heeft willen ontwikkelen, verdiepen en volledi ger uiteenzetten".

"Wat betreft de verklaring "Dignatis humanae"over de godsdienstvrijheid heeft Benedictus XVI persoonlijk uitgelegd, dat als zij zich heeft verwijderd van vroegere "contingente" aanduidingen van het leergezag, zij dat juist heeft gedaan om "het diepste patrimonium van de Kerk opnieuw te hernemen".

"De toespraak, waarin Benedictus XVI de orthodoxie van "*Dignatis humanæ*" heeft verdedigd, is die welke hij heeft gericht tot de vaticaanse curie kort voor de eerste Kerstmis van zijn pontificaat, op 22 december 2005, juist om te verklaren dat er tussen het Tweede Vaticaans Concilie en het vroegere leergezag van de Kerk geen breuk is, maar "hervorming in de continuïteit".

En Sandro Magister concludeert: "Tot nu toe heeft paus Ratzinger de lefebvristen (sic) niet overtuigd die, juist op dit cruciale punt, in staat van schisma blijven (*betekent de verklaring van een discontinuïteit of van een breuk met betrekking tot de Traditie een schisma? Is het niet eerder de breuk zelf die synoniem kan zijn aan schisma?* nvdr). Maar- volgens hetgeen Radaelli en Gherardini schrijven – heeft hij evenmin sommige van zijn "in Christus zeer gehoorzame" kinderen overtuigd."

Van de ene kant stelt Mgr. Pozzo voor het Concilie te bevrijden van het para-concilie, en van de andere kant vragen Amerio en Radaelle dat het leergezag van Rome stopt met "pastoraliseren"om duidelijk te dogmatiseren. Dat is het hart van het debat over Vaticanum II, waarvan Mgr. Gherini beweert, dat het "een discussie om te openen" is. Dwingend.

[1] *DICI* nr. 220 van 07/08/10

Rome reikt de hand aan de anglicanen

Nicolas Fexis

Het anglicaanse schisma

De katholieke Kerk van Engeland laat zich voorstaan op een eeuwenoude historische continuïteit, die zou teruggaan tot de eerste tijd van het christendom, ruimschoots voor de tijd van paus Gregorius de Grote, toen hij de H. Augustinus van Canterbury in de vijfde eeuw stuurde om de Angelsaksen te evangeliseren. Duizend jaar later, toen de protestantse golf losbarstte in de 16de eeuw en zij Engeland bereikte, veroorzaakte Hendrik VIII het schisma met Rome, omdat hij van de paus niet de nietigheid van zijn huwelijk met Catharina van Aragon had verkregen. Het feit, dat hij zichzelf uitriep tot hoofd van de Kerk van Engeland gaf aanleiding tot ontstaan van het anglicanisme, en was een voorteken van een moeilijke periode voor de Britten die trouw waren gebleven aan Rome. Er was een korte poging van katholieke contrareformatie onder koningin Maria Tudor, maar met de troonsbestijging van Elisabeth I, werd er een middenweg gezocht tussen het katholicisme van Rome en het protestantisme van Geneve, waarbij de grote principes van de theologie en van de liturgie van het katholicisme bewaard bleven. Van 1580 tot 1829 was het katholieke geloof onwettig geworden en gelijkgesteld met hoogverraad. Het Engelse College te Rome, waar vijf eeuwen lang de toekomstige Britse priesters gevormd zijn, bewaart nog levendige herinneringen aan de 44 martelaren, die van 1581 tot 1678 hun bloed hebben vergoten voor hun trouw aan Rome. Pas in 1850 werd de katholieke hiërarchie hersteld. Toch, zelfs als Engeland blijk gaf van tolerantie ten opzichte van de katholieken in de 19de eeuw, is de toenadering tot Rome niet zo gemakkelijk geweest, vooral sinds de bul Apostolicae Curae van Leo XIII van 1896 de anglicaanse apostolische opvolging ongeldig verklaarde.

De katholieken vertegenwoordigen vandaag nauwelijks 9% van de bevolking, zelfs als zij voordeel hebben getrokken van de, vooral Poolse, immigratiegolven, om hun tegenwoordigheid en hun dynamiek te bewaren. Het anglicanisme, dat ongeveer 77 miljoen gelovigen omvat over heel de wereld, van wie ongeveer 25 miljoen in de schoot van de Kerk van Engeland, maakt sinds enkele jaren spanningen door, die niet verminderd kunnen worden. Dat is de reden waarom het Staatsbezoek van Benedictus XVI van 16 september 2010 historisch is. Voor hem had alleen paus Johannes Paulus II deze anglicaanse landen betreden, in 1982, dus 150 jaar na het schisma, maar dat was slechts in het kader van een eenvoudig pastoraal bezoek en dus van mindere officiële betekenis.

Sinds enige tijd wenst de anglicaanse Kerk zich te openen naar de moderne wereld en levert het bewijs van buitengewoon liberalisme in zake seksuele moraal en priesteren bisschopswijdingen van vrouwen en/of homoseksuelen. Dat wekt echter niet de instemming van de anglicaanse kudde die trouw gebleven is aan de meer conservatieve en traditionalistische waarden en die verklaren, dat de anglicaanse Kerk het orthodoxe geloof heeft verworpen. De rol van vrouwen en homoseksuelen in de clerus, die gegroeid is sinds de jaren 1990, vooral bij de Amerikaanse anglicanen, vormt het voornaamste punt van irritatie. Het zijn de behoudende anglicanen die men terugvindt in de evangelische stromingen van Afrika en Azië, maar ook bij de "historische" anglicanen naar wie de Heilige Stoel voortaan de hand reikt en die zijn uitgenodigd om zich aan te sluiten bij Rome.

De constitutie *Anglicanorum Coetibus*

Om te antwoorden op de verzoeken die uit de hele wereld gekomen zijn en in naam van de eenheid van de christenen, heeft het Vaticaan het instellen van een buitengewone canonieke structuur voorgesteld, de constitutie *Anglicanorum Coetibus* van 2009, die in staat stelt de anglicanen op te nemen in de schoot van de roomse Kerk, terwijl zij het recht krijgen bepaalde bijzonderheden van hun liturgisch en muzikaal erfgoed te behouden. De liturgische boeken, eigen aan de anglicaanse traditie, die door de Heilige Stoel goedgekeurd zullen worden, zullen bewaard kunnen worden "als een kostbaar geschenk… en een schat om te delen". Mgr. Joseph Augustine Di Noia[1], Secretaris van de Congregatie voor de eredienst en de discipline van de sacramenten, heeft al een mededeling gepresenteerd aan de journalisten over de personele ordinariaten bestemd voor de anglicaanse clerus die zich wil verenigen met de katholieke Kerk, die in een volledige en zichtbare vereniging wil treden, hetzelfde geloof wil delen zoals het tot uitdrukking wordt gebracht in de Catechismus van de katholieke Kerk, en die het ambt van Petrus aanvaardt als een door Christus gewild element.

We moeten opmerken dat een apostolische constitutie een wetstekst is van het hoogste niveau, waarvan de geldigheid niet begrensd is in de tijd; met andere woorden de anglicanen kunnen op ieder ogenblik terugkeren tot Rome. Het streven van deze Constitutie is de eenheid van de christenen te bevorderen door hun specifiek karakter te eerbiedigen, maar wel in het kader van een "wederkerig oecumenisme" (dat afstand neemt van die van Johannes Paulus II en van kardinaal Kasper voor wie er "geen absorptie, noch fusie", maar "uitwisseling van gaven tussen de Kerken" moet zijn).[2]

De anglicanen zullen zo kunnen toetreden tot wat wordt genoemd de "anglicaanse ordinariaten" d.w.z. een groep van anglo-katholieken onder de jurisdictie van een bisschop, benoemd door Rome om de gemeenschap van de gelovigen te begeleiden in een land dat zijn geestelijke specificiteiten behoudt. Sinds de protestantse Hervorming zal dat de eerste keer zijn, dat een christelijke gemeenschap opnieuw toegelaten zal worden in de schoot van de katholieke Kerk. Ten overvloede heeft de Heilige Stoel verduidelijkt, dat het er niet om gaat een nieuwe Kerk te stichten met een onderscheiden ritus binnen de katholieke Kerk van Latijnse traditie, maar dat het alleen gaat om een variant binnen de Latijnse ritus.

Bovendien legt Rome uit, dat de opneming in de schoot van de katholieke Kerk van de anglicaanse seminaristen die al gehuwd zouden zijn, onderworpen zou worden aan de expliciete toestemming van de Heilige Stoel en op individuele manier voor elk geval, goed verduidelijkend, dat deze afwijking alleen verleend wordt om de terugkeer van de anglicanen te vergemakkelijken en dat zij geenszins een opening naar de progressieven betekent of een verandering van de discipline van de Kerk met betrekking tot het priestercelibaat. Het Vaticaan zou dus accepteren, en alleen in dit specifieke geval, reeds gehuwde mannen tot priester te wijden tot nadeel van sommige katholieken en ook van sommige anglicanen, die er een poging van de kant van Rome in hebben gezien, om de anglicaanse Kerk in volle crisis onstabiel te maken.

Paus Benedictus met koningin Elizabeth en de prinsgemaal bij de ontvangst in Schotland

Tegenover de recente liberale orientaties, genomen door de aartsbisschop van Canterbury, brengt Mgr. Ng Moon Hing, bisschop van het anglicaanse bisdom van West Maleisië zijn ongerustheid tot uitdrukking, waarin hij wordt bijgevallen door andere Aziatische verantwoordelijke anglicanen. Zij protesteren tegen deze wat zij noemen "theologische afdrijvingen" en meer speciaal tegen te wijding in de Amerikaanse anglicaanse Kerk van Gene Robinson, de eerste homoseksuele bisschop die met een partner samenleeft. De anglicaanse Kerk van Korea[3] had ook heftig gereageerd tegen de recente veranderingen van geestelijke oriëntatie van de anglicaanse Kerk en beschouwt sindsdien een vereniging met Rome zeer gunstig.

Vooringenomen informatie

Vanaf de officiële aankondiging door Londen, is het bezoek van de Paus op zijn best afgebakend door talrijke kritieken en in het slechtste geval door een stroom van antiklerikaal protest. De situatie werd erger toen de Australische advocaat Geoffrey Robertson de arrestatie van de opperherder verlangde voor misdaden tegen de menselijkheid, maar omdat de Paus ook het hoofd van de Vaticaanse Staat is, geniet hij in die hoedanigheid een diplomatieke onschendbaarheid. In feite heeft deze vraag om arrestatiebevel in internationaal recht geen enkele zin. Ongetwijfeld wist deze jurist dit en toen hij de koppen van de kranten haalde, bereikte zijn mediabeweging zijn doel.

Tegenover deze harde controverse is de Engelse katholieke Kerk niet achtergebleven en achter de schermen ontplooide zij een uitgebreide campagne van tegen-communicatie waarbij zij zich baseerde op de ervaring van de promotie van de film *Da Vinci Code*[4]. Bij het uitkomen van de roman had het opus Dei de stellingen van Dan Brown bestreden door aan de media leken te presenteren die het beeld van het "Opus Dei" en sommige historische waarheden hebben kunnen herstellen. Een strategie die heel doeltreffend was gebleken. Met de zegen van de Engelse bisschoppenconferentie is het Opus Dei dus opgedragen, deze nieuwe mediastrijd te leiden. Zo zijn er tweehonderd vrijwilligers opgeroepen om te letten op al wat er gezegd werd in de pers over het bezoek van de paus, om er onmiddellijk op te antwoorden op een blog[5]. Bovendien zijn er een twintigtal *speakers,* in de leeftijd van 20 tot 40 jaar en verschillende sectoren van de maatschappij vertegenwoordigend – studenten, leraren, werklieden, vrije beroepen -, met zorg uitgezocht om, in alle debatten en in de pers, de mening van katholieke gelovigen die de paus steunen, tot uitdrukking te brengen. De tegenaanval zou dus tot een goed einde gebracht moeten worden. Mark Pritchard bijvoorbeeld, katholieke parlementariër van de Tories (Britse loyalisten), beschuldigt de BBC van voortdurende christianofobie, vanwege het vertekend beeld dat zij maakt van het bezoek, door onophoudelijk de achteruitgang van de Kerk van Rome te onderstrepen, het schandaal van de misbruikte kinderen en van de kwestie van de homoseksualiteit. Hij vraagt zich af of er geen enkele positieve informatie aan te kondigen is over het bezoek, terwijl de kernboodschap van de Kerk is, zijn naaste te beminnen, de armen te voeden en te kleden.

De paus heeft toch driemaal tijdens zijn reis verwezen, zonder de media te hebben overtuigd, naar de crisis die de Kerk schudt en door te verklaren, dat zij de morele geloofwaardigheid

van de religieuze leiders ondermijnt[6]. Maar helaas is de pauselijke reis vooral verstoord door het schandaal van de pedofiele priesters van België, en talrijke discussieforums in de Guardian of de Independent hebben zich sterk verzet tegen het bezoek van Benedictus XVI. De schrijvers verwijten Rome, de zaak te bedekken en stellen tevens haar verzet tegen de anticonceptie, de abortus en de homoseksualiteit aan de kaak. Kortom, het bezoek van Benedictus XVI brengt stormachtige debatten teweeg en wekt oude antipapistische reflexen in een nog altijd in meerderheid anglicaans land. Dat is trouwens wat opvalt van de peiling van de Times[7] waarbij 72% van de ondervraagde personen verklaren dat de katholieke Kerk intolerant is.

Het Staatsbezoek begint in Schotland

Met het pausbezoek moest Hare Majesteit De Koningin een diplomatiek probleem oplossen: zou de Opperherder door de Koningin ontvangen worden in haar kwaliteit van Brits Staatshoofd, van hoofd van de Kerk van Engeland, of van alle twee tegelijk? Er is een handige oplossing gevonden: het Britse Staatshoofd zou de Paus in Schotland ontvangen. Immers, de koningin is het geestelijk hoofd van de Kerk van Engeland, maar niet van de Kerk van Schotland, dat een katholiek land is gebleven. Zo zou de koningin geen pijnlijke oecumenische kwestie op te lossen hebben en de ontmoeting zou heel formeel die van twee Staatshoofden zijn. Daarom was het ook pijnlijk om het traditionele banket in Buckingham Palace te organiseren, in Londen, zonder dat de dubbelfunctie van de koningin vragen oproept.

De zaligverklaring van kardinaal John Henry Newman

Behalve de steun die hij wilde brengen aan de katholieken van het land, vormde de zaligverklaring door Benedictus XVI van de Engelse kardinaal John Henry Newman de officiële reden van de reis die Rome stelde onder het teken van het oecumenisme. Al in de 19de eeuw was de kardinaal erom bekend, een toenadering tussen Rome en Londen beproefd te hebben.

Kardinaal Newman

Zijn zaligverklaring door Benedictus XVI in september 2010 is in hoge mate vergemakkelijkt door het wonder dat gebeurde met de novice Jack Sullivan[8]. Verslagen bij het bericht dat zijn ernstige verlammende ziekte hem zou dwingen, zijn studies op te geven, riep hij de kardinaal aan nadat hij hem had gezien in een televisieuitzending. De volgende morgen kon hij weer lopen. Een ander wonder is ook gebeurd in Mexico, waar een zwangere moeder, die het leven had geschonken aan een baby, die helemaal gezond was, maar die tijdens de zwangerschap in de buik van de moeder ernstig misvormd was. Als dit laatste authentiek zou blijken te zijn, zou dat kunnen meewerken tot de heiligverklaring van kardinaal Newman, een bekeerde anglicaan.

Het vertrek van de Paus

Een bericht van het Agentschap France Presse[9] vat de gebeurtenis kort samen door te schrijven dat de verandering van toon duidelijk was op het uur van het eindresultaat van het bezoek dat voorafgegaan was door een golf van kritiek over de seksuele misbruiken en de reactionaire posities van het Vaticaan. "Een rottweiler? Nee het is een heilig pausje" kopte zondag de Sunday Times. Voor Andrea Tronielli, een vaticanist van de Il Giornale, zijn alle verwachtingen die blijk geven van doemdenken volkomen ongegrond gebleken.

En al om alle controverses goed te maken, toen David Cameron[10] Benedictus XVI groette op het vliegveld van Birmingham bij zijn vertrek, dankte hij hem hartelijk, dat hij het belang van het geloof voor de vorming van het karakter van een natie in herinnering had gebracht, en verklaarde dat zijn boodschap een weerklank had gehad die verder ging dan de katholieke minderheid. "U hebt u gericht tot een natie van zes miljoen katholieken, maar u bent gehoord door een natie van meer dan zestig miljoen burgers en door ettelijke miljoenen andere mensen over heel de wereld. U hebt een hele natie uitgedaagd, op te staan en na te denken en dat kan slechts een voortreffelijke zaak zijn."

[1] http://www.dici.org/actualites/le-saint-siege-acceuille-les-anglais-qui-le-desirent/

[2] http://www.dici.org/actualites/preparation-de-la-commission-entre-amglicans-et-catholiques/

[3] **DICI nr. 205 – 14/11/09 – Bronnen: apic/imedia/VIS/Le Monde/eda**

[4] **Dominique Dunglas. "Het Opus Dei wil uitbarstingen vermijden rondom het bezoek van de paus". Le Point, elektronische uitgave van 15 september 2010. URL:** http://www.lepoint.fr/monde/benoit-xvi-l-opus-dei-veut-eviter-les-debordements-en-marge-de-la-visite-du-pape-15-09-2010-1236663_24.php

[5] www.catholicvoices.org.uk/home

[6] **It "undermines the moral credibility of church leaders… …Your growing awareness of the extent of child abuse in society, its devastating effects and the need to provide proper victim support should serve as an incentive to share the lessons you have learned with the wider community."**

[7] **Cyrille VANLERBERGHE, "Polemieken over het bezoek van de Paus aan het Verenigd Koninkrijk", de Figaro elektronische uitgave van 14 september 2010, URL:** http://www.lefigaro.fr/international/2010/09/14/01003-20100914ART-FIG00666-polemiques-sur-la-visite-du-pape-au-royaume-uni.php

[8] **"Pope visit The miracle that put Cardinal Newman on the road to sainthood", Telegraph.CO.UK., Internet issue of Sept. 19th 2010, URL:** http://telegraph.co.uk/news/newstopics/religion/the-pope/8012010/Pope=-visit-The-miracle-that-put-Cardinal-Newman-on-the-road-to-sainthood.html

[9] **"De Paus in het Verenigd Koninkrijk: einde van een historisch bezoek". Bericht AFP van 19 september 2010.**

[10] **Rachel DONADIO en John F. Burns. "open Ends British Trip With Beatification", The New York Times, internet edition van 19 september 2010,** *URL:* http://www.nyrimes.com/2010/09/20/world/europe/20pope.html

De liturgie - voorbereiding op de heilige geheimen (I)

Alain de Beaugrain

We zetten onze studies over de liturgische eredienst voort. Nu het officie is gezongen, zien we hoe de priester en zijn assistenten – diaken en subdiaken – zich voorbereiden op de Mis.

Alvorens de liturgische gewaden aan te doen, bereidt de priester zich voor op een manier die precies wordt aangegeven in een rubriek: *"De priester die zich voorbereidt om de Mis op te dragen wijdt zich, nadat hij indien nodig sacramenteel heeft gebiecht, en nadat hij minstens de metten en de lauden heeft gebeden, enige tijd aan het gebed en zegt, al naar gelang hij het nuttig acht, de aangegeven gebeden. Hij legt in het missaal de bladzijden klaar, die hij zal moeten lezen, wast zijn handen en maakt de kelk klaar".*

De priester ontvangt indien nodig het sacrament van de biecht

Het is duidelijk, dat men alleen in staat van genade kan communiceren, maar het zou betreurenswaardig zijn als de priester volstond met vrij te zijn van elke doodzonde; hij moet ook zo zuiver mogelijk zijn om de heilige geheimen te vieren. Deze gelijkstelling aan Christus, vrij van iedere zonde, is cruciaal voor de priester, omdat hij communiceert in iedere Mis die hij opdraagt en omdat hij handelt in *persona Christi*. Laat ons in het voorbijgaan opmerken, dat de samenhang tussen biecht en communie voor ieder van ons geldt. Wij zijn gewend aan de veelvuldige communie en wij vergeten vaak, dat zij nog maar een eeuw geleden in de gewoonten van de Kerk van het Westen is teruggekomen, onder de aanzet van de heilige Pius X[1]. Daarvoor was de communie eeuwenlang zeldzaam (al in 1215 had het 4de concilie van Lateranen, dat ermee geconfronteerd werd, dat het christenvolk er zo weinig gebruik van maakte, moeten voorschrijven om ten minste eenmaal per jaar te communiceren!)

Deze zeldzaamheid was juist te wijten aan een levendig bewustzijn van de noodzaak, zuiver te zijn om het Lichaam en Bloed van Christus te ontvangen. Een *te* levendig bewustzijn, maar dat niettemin een les inhoudt voor onze tijdgenoten, die tot het tegengestelde exces zijn vervallen: vandaag de dag is de biecht bijna verdwenen, terwijl de gewoonte van de veelvuldige communie in stand is gehouden. De twee-term communie-biecht is zo gevaarlijk uit zijn evenwicht gebracht. We moeten opmerken, dat de samenhang niet noodzakelijk automatisch moet zijn: men hoeft niet per se iedere dagelijkse zonde te biechten voor iedere communie, maar het is goed een levendig begrip van deze twee sacramenten te bewaren. Om het eenvoudig te zeggen: bij veelvuldige communie, veelvuldige biecht.

Door zo te handelen, zullen we er zekerder van zijn de geest van de oude praktijk te bewaren, die bijna automatisch deze twee sacramenten met elkaar verbond. In sommige streken van Latijns Amerika is deze praktijk nog altijd van kracht. Zo ook in talrijke Oosterse Kerken (waar zij echter vaak tot dezelfde extreme vermindering van de communie leidt als die, welke de Latijnse wereld eeuwenlang heeft getroffen).

De priester bidt ten minste de metten en de lauden

We vinden hier de band van de eucharistische liturgie met de GETIJDEN terug, aangesneden in ons vorige nummer. In de kloosters wordt het officie in het koor gezongen (omdat de conventsmis dikwijls midden op de morgen wordt opgedragen, zijn de metten en de lauden al gezongen en wordt de terts kort voor de Mis gezongen door de monniken); de seculiere geestelijke leest haar meestal in zijn brevier. Deze lezing kan gedaan worden kort voor de Mis of eenvoudig door het feit dat de priester, als hij komt om de Mis op te dragen, sommige uren van het officie al gebeden heeft. Kortom, wat haar vorm ook is, het principe van het verband tussen officie en Mis wordt bevestigd.

De priester bidt in stilte

Het doel is "zich leeg te maken", zoals wij zeggen. Het gaat erom, al wat profaan is terzijde te laten om klaar te zijn om "de koning van glorie, onzichtbaar vergezeld door engelenkoren, te ontvangen"[2] . Meestal trekt de priester zich enkele ogenblikken terug, maar in sommige tijden en op sommige plaatsen is er sprake van retraite in de eigenlijke betekenis: "Uit vrees dat het rumoer van de wereld een beletsel vormt voor het stille gebed – zegt ons Lebrun – hebben enkele kathedralen en collegiale kerken vroeger gewild, dat de priester die dienst moest doen gedurende de week, haar helemaal in retraite doorbracht. (…) Men had zelfs, op

sommige plaatsen, de diaken en de subdiaken aangespoord tot dezelfde meditatie"[3]. Dat is natuurlijk niet te realiseren voor een seculier geestelijke, maar "de priesters die (…) gedwongen zijn zich bezig te houden met vele zaken, moeten zich vaak beklagen en aan God de passende ingekeerdheid vragen voor het heilig Misoffer"[4]. Als dat ons de betekenis van de noodzakelijke inkeer voor de Mis zou kunnen geven, dan zou deze historische vermaning niet verspild zijn.

In de voorafgaande artikelen van deze serie hebben wij gezien, dat de Mis nooit *ex abrupto* (onvoorbereid) begint. Het is welbegrepen dat, als we 's morgens vroeg naar een stille Mis gaan, wij niet de keus hebben om lange gebeden van voorbereiding te doen. Maar, als we de geest begrijpen, die de Kerk wil ingeven via de voorbereidingen, voorgeschreven aan de celebrant, zullen we niet verzuimen, ons inwendig voor te bereiden, al is het slechts enkele ogenblikken. Het is bijvoorbeeld mogelijk de avond tevoren in te slapen terwijl we al denken aan de morgen en ons in de innerlijke gesteldheid te brengen voor de communie die wij gaan ontvangen.

Alvorens de liturgische gewaden aan te doen met de diaken en de subdiaken kan de priester, als hij dat wil, nog aangegeven gebeden bidden.

Het gaat om een reeks psalmen en gebeden van voorbereiding, waarvan sommige zijn samengesteld door belangrijke figuren uit het geestelijk leven. Men vindt met name een lang gebed van de H. Alfonsus dat verspreid is over de dagen van de week. In de praktijk bidden de seculiere priesters slechts zelden deze facultatieve gebeden en stellen zij zich tevreden met die, welke betrekking hebben op de liturgische gewaden die zij aantrekken (en waarover wij zullen spreken in het volgende nummer).

Dit alles samen kan ons heel lang toeschijnen, maar het is misschien juist de gelegenheid om ons bewust te worden van de belangrijkheid van een daad die wij soms met een zekere routine stellen: ik ga naar de Mis (de kortst mogelijke), ik kom enkele ogenblikken voor het begin, ik vertrek weer direct na het eind en ziedaar, ik ben "in orde", ik heb aan "mijn verplichting" voldaan. In werkelijkheid neemt de voorbereiding op de heilige geheimen, in alle tradities, van het Westen zowel als van het Oosten, zoveel plaats in, dat het onmogelijk te zeggen is wanneer de Mis begint. "Men heeft altijd lange mondelinge gebeden gezegd voor het heilig Misoffer", zegt Lebrun[5]. Zoals wij weldra zullen zien, staan wat

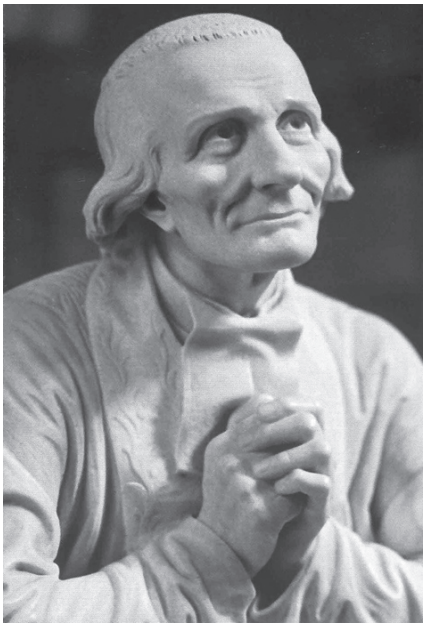

wij noemen "de gebeden aan de voet van het altaar" aan de oorsprong van de devotiegebeden die de celebrant bad met de assistenten (diaken en subdiaken), om zich voor te bereiden. Langzamerhand zijn zij opgenomen in de Mis. Dit verschijnsel vindt men in alle ritussen zodat het soms onmogelijk is precies te zeggen wat bij de voetgebeden en wat bij de Mis hoort. Bijvoorbeeld in de Chaldeeuwse en Malabar ritus, komt de vermaning aan de gelovigen "Laat ons deze offerande beginnen naar het gebod, gegeven door Christus" in sommige uitgaven voor als de laatste zin van het officie en in andere als de eerste zin van het *Qurbana* (woord dat offerande, offergave betekent, en dat verwijst naar de Mis). Is men bij de Antiocheense Syriërs al in de Mis of nog in de voorbereiding erop als de priester en zijn assistenten, nog gekleed in wandelkostuum en staand *voor* het gordijn van het heiligdom, zachtjes het Gloria Patri en de psalm *Miserere* bidden? Men zou geneigd zijn te zeggen, dat dit voorbereidingen zijn, nog buiten de Mis, maar dit deel staat vaak afgedrukt in de missalen. Ook in Byzantium bidden de priester en de diaken, zodra ze in de kerk zijn, voordat zij het heiligdom binnengaan om de misgewaden aan te trekken, een bepaald aantal voorbereidingsgebeden voor het icoon van Christus en van Onze Lieve Vrouw. Deze gebeden zijn soms opgenomen in de eucologen (gebedsboeken) voor de gelovigen, zodat men niet meer precies weet, of zij wezenlijk deel zijn van de goddelijke liturgie of niet. Men zou de voorbeelden kunnen vermenigvuldigen[6]. Kortom, de Mis en haar voorbereidingen vormen een geheel. Wij kennen er andere aspecten van: de zondag begint met de zonsondergang van de zaterdag. Dat is de reden waarom iedere zondag haar eerste vespers heeft. In de niet-Latijnse kerken, waarin de seculiere priesters getrouwd kunnen zijn[7], hebben er altijd regels bestaan (min of meer streng, verschillend volgens de plaatsen en de tijden) die aan de priester en soms zelf aan de diaken verbieden, huwelijksgemeenschap te hebben op een bepaald aantal dagen alvorens de heilige geheimen te vieren. Bij ons, in het Westen, hebben de belangrijkste feesten hun vigilies, dat wil zeggen vooravonden. Maar de term *vooravond* betekent niet alleen de dag die voorafgaat aan een bepaalde dag, maar ook, zoals de betekenis van het woord aangeeft, het feit van *waken*, van de nacht doorbrengen zonder slapen. Concreet: de nacht doorbrengen in gebed[8].

Hoe boeiend de omstandigheden van het moderne leven ook zijn, er is dus niets vreemder aan de geest van de Kerk dan zich te verbeelden, dat we tot op de laatste minuut in een profane toestand van geest kunnen blijven en onze gedachten pas op de Mis richten op het moment waarop de priester en de misdienaars binnenkomen en zich naar het altaar begeven. Het is duidelijk, dat zelfs hij die, na een zware werkdag, op het laatste ogenblik, zelfs te laat, voor een avondmis binnenkomt, geen

schuld heeft. Hij doet de moeite om in de week naar het heilig Misoffer te komen, wat een duidelijk teken van goede wil is. Juist als zijn hart brandt van verlangen om zich te verenigen met het Misoffer en met het sacrament van de Eucharistie, is het niet twijfelachtig dat deze persoon, onderweg, spontaan akten van inwendige devotie zal doen. *Paratum cor meum*: "mijn hart is gereed, God".

De priester legt in het missaal de bladzijden klaar, die hij zal moeten lezen

Soms is het de koster die zich ermee belast, maar de hoofdzaak ligt niet daar. Deze rubriek heeft ook de voorbereiding van de priester op het oog, opdat hij niet op het moment zelf de teksten ontdekt, die hij zal moeten uitspreken. Het is een kwestie van eerbied voor de eredienst van God, maar ook tegenover het volk, voor wie de priester het Misoffer opdraagt. In zijn kostelijke taal zegt Pierre Lebrun, dat het nodig is dat de celebrant: "geen enkele verveling veroorzaakt bij de aanwezigen door in het boek te zoeken[9]. Zo ook voor ons: we moeten vermijden onze buren te hinderen door koortsachtig in ons missaal te bladeren om de bladzijde van het feest van de dag te vinden. Om dit te doen, is er niets beter dan eerbiedig te zijn tegenover God: door ons missaal voor te bereiden vóór we in de kerk komen, bereiden we onszelf ook voor. Wanneer we naar een belangrijke gebeurtenis gaan, weten we waarover het gaat. Waarom wachten we dus soms tot we in de kerk zijn om te ontdekken welke zondag of welk heiligenfeest het is? Nu dit stuk van onze liturgische serie toch voorbereidingen behandelt, is de eenvoudigste en natuurlijkste manier waarop een gelovige zich kan voorbereiden, niet: zijn missaal opendoen op de bladzijde van de dag en de lezingen, de gebeden en de gezangen ervan doornemen? Zelfs als wij er maar enkele minuten aan besteden, stelt deze oefening niet alleen in staat om het feest niet op het laatste ogenblik te ontdekken, maar ook om onze ziel te openen voor het mysterie van de dag en er meer vrucht uit te trekken.

De priester wast zijn handen

Deze eenvoudige hygiënemaatregel is ook een teken van eerbied voor de heilige zaken. Wie van ons neemt zijn zilverwerk in handen en maakt de tafel klaar voor zijn gasten zonder dat hij zijn handen heeft gewassen? Met des te meer reden voor de tafel van de Heer. Alle katholieke riten voorzien dit wassen van de handen vóór het klaarmaken van de kelk en de pateen, soms zelfs onder het lezen van psalm 26, *Lavabo*. Deze psalm, die de Romeinse Mis plaatst bij het offertorium, krijgt zo een andere dan stoffelijke betekenis: deze afwassing neemt de geestelijke betekenis aan van een zuivering van de ziel. De Romeinse ritus heeft de geest geërfd van de stad waar hij is ontstaan: de oude Romeinen waren concrete mensen, zij stonden met beide voeten op de grond. Zo komt men in de Romeinse ritus om zo te zeggen nooit elementen tegen, die een zuiver symbolische betekenis hebben. Deze komt zich altijd voegen bij de eerste betekenis, die stoffelijk, praktisch en concreet is. In dit geval gaat het er dus om, fysiek en geestelijk zuiver te zijn alvorens het H. Misoffer op te dragen. Door deze verplichting in al haar riten te eisen, geeft de Kerk blijk van een pedagogie die de menselijke psychologie grondig kent, omdat deze praktijk algemeen geldend is: "Het is een stelregel van alle tijden en van alle volkeren, zijn handen te wassen voor het offer"[10].

De priester bereidt de kelk voor

Ook hier is het soms de koster die zich ermee belast. Het belangrijke is, dat de instrumenten en de materie van het offer dat opgedragen zal worden voor de zonden van het volk, voorbereid zijn. In alle Oosterse riten is deze voorbereiding veel meer ontwikkeld en onder regels gebracht, omdat zij al een deel van de offerande uitmaakt. Dat is niet het geval in de Romeinse liturgie, maar met het oog op het eigenlijk eucharistische deel van de Mis krijgt dit voorbereiden van de kelk in de sacristie een diepe betekenis.[11]

[1] Decreet *Quam singulari,* van 8 augustus 1910. Dit decreet betreft op zich de communie van de kinderen en niet de frequentie van de communie, maar door de H. Eucharistie meer toegankelijk te maken, heeft hij het veelvuldig ontvangen ervan aangemoedigd.

[2] Uittreksel uit de hymne *Cheroubikon* uit de Byzantijnse liturgie.

[3] Pierre Lebrun, Uitleg van de gebeden en ceremonieën van de mis, ingekort opnieuw uitgegeven in 1976, Tours, blz. 26

[4] Idem

[5] Idem blz. 24

[6] In ieder geval is het frappant op te merken, dat deze gebeden wat men noemt apologieën zijn, dat wil zeggen belijdenissen van onwaardigheid en vragen om vergeving en zuivering, om het contact met de grote geheimen die gecelebreerd gaan worden waardig te worden. Psalm 50, *Miserere*, voorzien in de ritus van Antiochië, is de boetepsalm bij uitstek; de Latijnse gebeden bevatten o.a. het *De profundis*; de Byzantijnen blijven niet achter: "Open ons de deur van de barmhartigheid, gezegende Moeder van God (…) want u bent het heil van het christenvolk" enz.

[7] De monniken moeten natuurlijk altijd celibatair zijn, evenals de bisschoppen. Dit bevestigt de belangrijkheid van het priestercelibaat, waarvan de apostolische oorsprong aangesneden is in het mei-juni nummer van ons tijdschrift.

[8] Men kan hier denken aan het gebod van Christus in de Hof van Olijven: *Vigilate et orate*, "waak en bid".

[9] P. Lebrun, op. cit. blz. 28

[10] Idem, blz. 28

[11] In Byzantium zingt het koor meestal de terts, terwijl de priester en de diaken deze voorbereiding uitvoeren op een zijtafel, prothese genoemd, en de gordijnen van het heiligdom nog gesloten zijn. We zien nog eens hoeveel het getijdengebed onafscheidelijk is van de eucharistische liturgie en hoezeer het onmogelijk is, het begin hiervan precies vast te stellen.

Ruben

Nachtwaker, parochiaan sinds 1990

Ik ben geboren in Mexico in een heel katholieke familie. Mijn vader was zakenman en hij praktiseerde zijn geloof heel eenvoudig en normaal. Het is niet overbodig te verduidelijken, dat mijn grootouders tot de Derde Orde van St. Franciscus behoorden. Mijn grootvader had de oorlog meegemaakt van de Cristeros, van wie hij een actief sympathisant was. Hij had aan mijn moeder een heleboel herinneringen aan die tijd doorgegeven. Zij vertelde mij soms over deze botsingen met de "federalen".

(…) Als kind was ik misdienaar. In die tijd zaten de kerken vol. Er waren vier Missen per dag. (…) Om deze beschrijving volledig te maken, voeg ik eraan toe, dat ik een broer op het seminarie had. Tot de leeftijd van ongeveer dertien jaar heb ik mijn geloof zuiver bewaard. Later heb ik me er langzamerhand van losgemaakt. Ik wilde in Mexico studeren. Dus ik heb de Baja California verlaten om me op 2800 kilometer van daar te vestigen. Ik bereidde me voor om naar het INP te gaan, *Instituto Politecnico National*. Dat is een groot instituut, het tweede van het land met de nationale Universiteit.

In Mexico in 1968

We waren in 1968, een jaar van intellectuele en ideologische onrust in heel Latijns Amerika evengoed als bij ons Noord-Amerikaanse buurland. De rest van de wereld werd er trouwens niet voor gespaard: onrust in Duitsland, barricaden in Parijs, culturele revolutie in China, enz.

Op dat ogenblik werd mijn interesse voor het marxisme gewekt. Ik was op de *Escuele Vocacional* nr. 5, een universitair college. Er gebeurde ernstige dingen. Strubbelingen tussen studenten en politietroepen kwamen herhaaldelijk voor. Een grote protestbeweging bereikte de universiteiten. Ik was erg betrokken bij deze beweging.

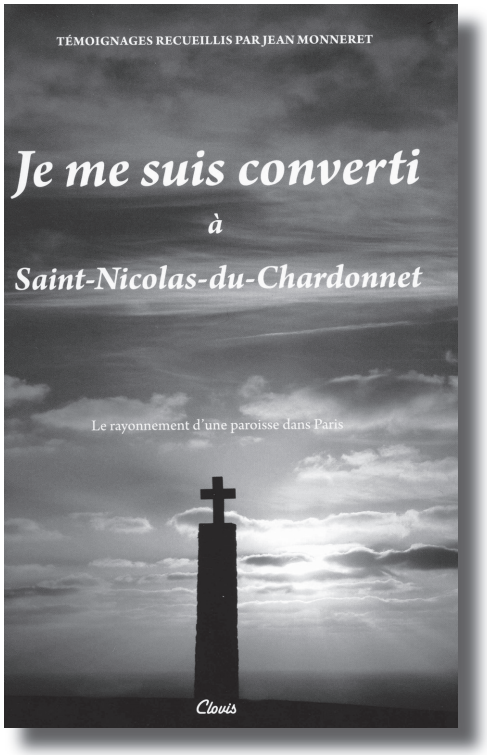

(…) 2 oktober 1968 was een belangrijke datum voor mij. Op die dag was er een grote meeting georganiseerd in de *Vocacional* nr. 7. (…) Ik had actief deelgenomen aan de voorbereiding van de revolutionaire slagzinnen. Ik sliep ter plaatse. Ik nam deel aan de organisatie van de beweging en ik maakte deel uit van de harde kern. Duizenden studenten verzamelden zich op de genoemde dag op de *Plaza de las tres culturas* (Azteeks, koloniaal, hedendaags). Natuurlijk moest ik er bij zijn. Echter, op het laatste ogenblik kwam een vriend me halen om deel te nemen aan een feestje. (…) Ten slotte besloot ik de bijeenkomst te "zappen"

Maar de volgende dag, 3 oktober, hoorde ik 's morgens een krantenjongen roepen. Hij meldde, dat er 23 doden waren geweest op de plaza. Een bloedbad. Natuurlijk was dat het officiële getal. Sommige mensen meenden dat het heel erg onderschat was. (…) Achteraf gezien lijkt mijn overleven wel een wonder. Ik heb later gehoord, dat het op die dag het feest van de H.H. Engelen was. Dat is de uitleg, als men die zoekt.

Ik stopte tijdelijk met mijn militante activiteit. We hadden in de opgewondenheid geleefd, van toen af was het de depressie. (…) Met een vriend opende ik een restaurant in Mexico. Ik was jong en geneigd tot de utopie. Ik geloofde in de gelijkheid, in de goedheid van de menselijke natuur, allemaal dingen die niet goed samengaan met het verstandig beheer van een onderneming.

De mijne boerde al snel achteruit en stortte in. De menselijke natuur was teleurstellend; zij was ziek. Ik was me bewust geworden van de idealistische kant van mijn denkbeelden, maar ik koos de vlucht naar voren. Ik besloot namelijk om verder te gaan in het marxisme. En op een avond, in de bus die me naar huis bracht, nam ik het besluit naar Moskou te gaan. Ik wilde mijn studies hervatten aan de Universiteit Patrice Lumumba.

Naar Moskou, maar via Parijs

(...) Op een avond, om 6 uur, gebeurde er toen iets buitengewoons. Ik liep over de Boulevard Montparnasse en kwam bij het Pantheon. Het regende, het was koud. Ik ging de kerk Saint-Etienne-du-Mont binnen, waarvan de deuren wijd open stonden.

De priester was bezig de communie uit te delen. Er waren weinig aanwezigen. Misschien een twaalftal personen… Instinctief, zonder eerst na te denken, ging ik me direct bij hen

aansluiten. Mijn hart schreeuwde. De hoogmoed was verdwenen. Ik, de marxist, betrapte me erop de zin uit te spreken: "God, help me."

Ik huilde, daarna voelde ik me rustig worden. Er had een soort van afreageren plaats gehad. Ik had mijn hart uitgestort. Ik voelde me bevrijd. Maar de volgende morgen had er een soort wonder plaats: mijn gebed werd verhoord. De vriend bij wie ik logeerde, stelde me een Ecuadoriaanse bezoeker voor. Deze kon me een kamer aanbieden en ook een baan in het Musée de Cire in Montmartre. Ik was verbijsterd; God had me verhoord. Wie kon er aan toeval geloven? Parijs en het leven in Parijs leken me in één dag helemaal anders.

Toch wilde ik toen niet verdiepen. Ik zag slechts de materiële kant van de dingen. Ik begreep niet, dat God me een hemels goed gaf.

Deze onuitsprekelijke genade, deze roep van God, ik heb er niet op geantwoord. Mijn uur was misschien nog niet gekomen. Mijn neigingen, mijn aardse gehechtheden, mijn conditionering kregen de overhand. Opnieuw wendde ik mijn blik af van de Hemel.

Ik bleef dus omgaan met anarchisten en communisten. (…) Tot in 1986 kwam ik in dit milieu. Ik was ook student geweest in Parijs VIII, eerst in Vincennes, daarna in Saint-Denis. Men ontmoette er een menigte feministen, trotskisten, maoïsten, enz. (…) Al deze studenten waren in opstand, meer bezig met opruiing dan met studies. (…) Vandaag geef ik me rekenschap ervan, dat al deze mannen en vrouwen in werkelijkheid geen inwendige vrede hadden. Zij werden beheerst door gevoelens van haat en door de geest van de duisternis.

"Zoals een klap met een hamer op mijn borst"

Deze chaotische periode heeft twaalf jaar geduurd. Manifestaties, onlusten, ik zou me daarmee hartstochtelijk, gepassioneerd voeden.

De verandering had plaats in 1986. Ik woonde toen in het twintigste arrondissement en leefde in concubinaat. Wij hadden in 1981 een eerste kind gekregen en het jaar daarop een tweede. Geen doopsel. Niets. Mijn ziel was nog altijd verduisterd.

En toch veranderde alles. Een bekering, dat is als een portret dat getekend wordt. Het neemt op de lange duur vorm aan. Ik was ternauwernood aan de dood ontsnapt en daar dacht ik soms aan terug. Maar ik was niet geraakt zoals ik het zou worden, want, die avond…

Het was zes uur. Ik zat *Le Monde* te lezen. Plotseling… zag ik de Dood. Er deed zich een vreemd verschijnsel voor: ik kreeg de indruk een klap met een hamer te krijgen midden op mijn borst. Ik zag mijn eigen dood, mijn niets. Ik had geen hallucinaties. Alles gebeurde in mijn hart en in mijn ziel.

" En toch veranderde alles. Een bekering, dat is als een portret dat getekend wordt. Het nemt op de lange duur vorm aan."

Ik zag mezelf als een mens met een lichaam, dat bedekt was met vernis. Een vernis dat ging bladderen en afviel. De mens van vlees en bloed die ik was, mijn ziel gehuld in leugen en haat, zag dit vernis barsten. Een marxist ziet de mens in het middelpunt van het heelal; hij ziet alleen zichzelf. Ik, die Marx las, Althusser, Poulantzas, nog anderen, ik voelde me van streek, overhoop gehaald. Het diepste deel van mijn wezen was in een diepe emotie. God sprak tegen me zonder woorden. Het begrip van God verscheen mij, het deed zich aan mij gelden in heel zijn abstractheid, in heel zijn mysterie. Het was een begin van een metamorfose.

Duizend dingen verdrongen zich, duwden elkaar opzij in mijn geest. Ik, die door het revolutionaire materialisme zolang werd verleid, had zojuist een onverhoedse episode beleefd. God had me eraan herinnerd dat Hij bestaat en wat de zin van het leven is. Heel eenvoudig.

Op dat ogenblik had me een onweerstaanbare kracht bereikt. De rijkdom van God, getoond in de tweede persoon van de H. Drie-eenheid, werd over mij uitgestort in heel haar kracht, in heel haar majesteit. Een beeld obsedeerde me, plakte me aan de huid: dat van de lijdende Jezus. En God antwoordde me, leverde antwoorden. Een boek ging overal met me mee: *Les Pensées* van Blaise Pascal. Dat was de motor van mijn nieuwe bestaan.

Enkele maanden later ontdekte ik op een bank, in de kerk Saint-Gervais, een exemplaar van de Navolging van Christus. Dat boek sprak tot mijn ziel. Het werd mijn zakboek en mijn lievelingsboek.

Ziet u, God kent onze levensweg. Hij is Heer over alles. Hij weet wat goed voor ons is. En ik wil een ander punt onderstrepen. In de ziel ontspringt, soms onverwachts, als het ware een bron. En zo voelde ik in mijn ziel een nieuwe strijd ontstaan. Toen ik student was, had ik de navelstreng met het christelijk geloof verbroken en was ik in de aardse utopieën gevallen. Ik was opgezogen door de slang. Om me te redden heeft God in mijn ziel het zoeken naar zijn Zoon gelegd. Dat is het geestelijk aspect van mijn evolutie; wat me doet leven.

Ik was teruggekomen in de Kerk. Mijn ziel was dorstig. Ik voelde me verteerd door een inwendig brandend vuur. Ik was op zoek naar de bron van het leven.

Toch ontdekte ik toen slechts een leeggepompte, uitgedroogde bron. Waarom? In feite gaf ik me er rekenschap van, dat men in de officiele Kerk (die ik nog niet conciliaire noemde), weinig over het Hemelrijk sprak. Men sprak er bijna uitsluitend over het aardse rijk.

De levensbron, Onze Heer Jezus Christus, over wie men mij in die kerken sprak, was de mens Jezus, zeker goed, zachtmoedig en lief. Maar men sprak me nooit over wat Hij werkelijk is. Later zou ik begrijpen dat er een nieuw arianisme heerste in de officiele Kerk. (…) Dat heeft God me, zoals vaak, laten begrijpen zonder woorden.

En dat is voor mij het drama van vandaag: ik zie de Kerk wegzinken. Ik zie dat de islam zich verbreidt. Het is een drama van heel de menselijke gemeenschap. Het doet me pijn dat te beleven. God heeft me dat kruis te dragen gegeven. Op mijn levensweg is geen plaats voor de hoogmoed. God heeft me van het begin tot het einde geleid. Ik was nergens de baas over.

Onze Vader

Ik heb in deze periode een boek van Theresia van Avila gelezen. Zij heeft me geleerd wat het mondeling gebed is. Zo leerde ik het *Onze Vader* op te zeggen op herhaalde manier tot aan een complete instemming, tot het gebed als het ware opgenomen wordt in de ziel van degene die bidt.

Mijn ziel brandde. Op een middag heb ik de blinden van mijn kamer gesloten. Ik had een plaatje van Jezus. Ik heb gebeden. Ik heb het *Onze Vader* opgezegd. Ik heb gevoeld, dat een inwendige vlam me verzengde. Ik huilde. Het *Onze Vader*, waarvan ieder woord zijn wezen onthulde, nam een ongehoorde diepte. Ieder woord weerklonk. Mijn ziel zocht het absolute. Dat is niet eenvoudig, want het vlees houdt de vrees om de aarde te verlaten.

God is daar. Hij spreekt tot ons. Soms spreekt hij hard tot ons. Hij is in ons. Een ziel die haar evenwicht hervindt zoekt heel natuurlijk naar de Heer.

Al het overige wordt onbelangrijk. Wat ons omgeeft, de materiële wereld, is vergankelijk. Het is wind.

Ik herinner me, dat ik Mgr. Lefebvre voor de eerste keer op de televisie gezien heb". Dat was in 1985. Maar in werkelijkheid is het door de tussenkomst van een dame, dat ik heb horen spreken over de Saint-Nicolas. Zij bezocht bij gelegenheid deze parochie en zij was zeer ter zake van godsdienstige kwesties. Toch was zij zelf niet echt praktiserend. Het ging om Elena Garro, die de eerste vrouw was geweest van de grote Mexicaanse dichter Octavio Paz, een van de meesters van de Latijns-Amerikaanse literatuur van de twintigste eeuw, gestorven in 1998. Ik herinner me de uitdrukking die zij uitsprak: "de resten van de katholieke Kerk bevinden zich in Saint-Nicolas." Dit wekte mijn nieuwsgierigheid.

" Ik zag mezelf als een mens met een lichaam, dat bedekt was met vernis. Een vernis daat ging afbladderen en afviel. Het diepste deel van mijn wezen was in een diepe emotie. God sprak tegen me zonder woorden."

Van toen af ben ik begonnen deze plaats te bezoeken. Eerst onregelmatig, daarna steeds regelmatiger, vanaf 1990.

" Ziet u, God kent onze levensweg. Hij is Heer over alles. Hij weet wat goed voor ons is."

Ik herinner me het eerste contact dat ik had met de pastoor van deze kerk. Het was in de zomer van 1991 en mijn drie kinderen waren bij me. De priester las zijn brevier. Ik onderbrak hem: "Eerwaarde", zei ik, "u hebt een 68er voor u met zijn drie kinderen, op zoek naar enig licht". Verrast door mijn manier van doen, raadde hij me aan een afspraak te maken in de sacristie, dan zou hij me ontvangen. Ik had vervolgens moeten handelen, maar ik wachtte verschillende maanden alvorens het te doen. Ik had de communistische wereld verlaten en ik functioneerde langzaam. Ik had nog niet het vaste besluit genomen – dat kwam later – me bij deze parochie aan te sluiten.

Ik ontmoette deze priester opnieuw, enige tijd later, in het portaal van de kerk. Hij was op zoek naar een auto. Hij herinnerde zich mij. "Waar zijn uw kinderen?" vroeg hij me en hij drong erop aan, dat ik ze naar de catechismusles zou brengen. En zo ben ik "ingeschreept", zoals Pascal had gezegd.

Ik heb steeds beter de betekenis begrepen van de strijd die zich afspeelt met en rond de Saint-Nicolas, met en rond de Priesterbroederschap St. Pius X. De inzet is de waarheid.

Heel de crisis van de Kerk vloeit in mijn ogen voort uit het ter discussie stellen van de godheid van Onze Heer Jezus Christus. En dat, deze strijd die wij voeren voor het katholieke geloof, voor bescherming van haar rijkdom, van haar volledigheid, dat is de echte strijd. Natuurlijk is mijn geestelijk leven behoorlijk verrijkt. Ik maak deel uit van deze *"kleine kudde"* die strijd voor God. Dat is verheffend

Het Westen kan alleen op één paard wedden als het wil overleven: het herstel van het katholiek geloof. De Priesterbroederschap is hierbij van kapitaal belang. Het oecumenisme is, daarentegen, een zware vergissing.

De strijd moeten wij allen ondergaan. Ik, die aan de duisternis ben ontsnapt, ik zeg het duidelijk, de strijd is noodzakelijk en de standvastigheid in deze uiteenzetting is van levensbelang voor de katholieke Kerk..

De H. Mis: de verborgen schat

Door de H. Leonardus van Porto Mauritio
(1676 - 1751)

In het aantal van de verheven voorrechten van dit aanbiddelijke Offer, schijnt er geen bewonderenswaardiger dan dat het niet alleen de kopie, maar het origineel zelf is van het Kruisoffer: en toch is er een dat nog hoger is dan dat, n.l. dat het als bedienaar en als priester een Godmens heeft.

De voornaamste priester in de H. Mis is Jezus Christus zelf

In zo'n heilige handeling als die van het heilig Offer, moeten drie zaken speciaal beschouwd worden: de priester, die offert, het slachtoffer dat geofferd wordt, de majesteit van degene aan wie men het aanbiedt. Welnu, hier vinden wij in dit drievoudig opzicht, de Godmens Jezus Christus als priester; het leven van een God als slachtoffer; God zelf als doel.

Wek dus uw geloof op, en erken in de priester die aan het altaar staat de aanbiddelijke persoon van onze Heer Jezus Christus, die de voornaamste priester is, niet alleen omdat Hij dit eerwaardig Offer heeft ingesteld, en het door zijn verdiensten geheel zijn werkzaamheid heeft gegeven, maar meer nog omdat Hij in iedere Mis zich verwaardigt voor ons het brood en de wijn te veranderen in zijn aanbiddelijk lichaam en zijn kostbaar bloed. Ziedaar het grootste voorrecht van de H. Mis; dat is de Godmens als priester te hebben!

Weet dus, als u de celebrant aan het altaar ziet, dat zijn voornaamste verdienste is de vertegenwoordiger te zijn van deze eeuwige en onzichtbare priester, onze Heer Jezus Christus. Daarom houdt het heilig Misoffer niet op aangenaam te zijn aan God, zelfs wanneer de priester die het opdraagt heiligschennend is; omdat de voornaamste priester onze Heer Jezus Christus is, en omdat degene die u ziet slechts zijn vertegenwoordiger is.

Als iemand een aalmoes geeft via zijn bediende, dan kent men deze toch aan hem toe, en zelfs als de laatste een schurk zou zijn, als de meester rechtvaardig is, dan is zijn aalmoes verheven en verdienstelijk.

Gezegend zij dus de Heer dat Hij ons deze heilige priester heeft verleend, de heiligheid zelf, belast met het opdragen van het eerbiedwaardig Offer aan de eeuwige Vader, niet alleen overal omdat het geloof voortaan over de gehele wereld is verbreid, maar ook op iedere tijd, iedere dag, op ieder uur zelfs, want de zon gaat slechts aan onze horizon onder om boven andere streken op te gaan. Daarom biedt deze zeer heilige priester op ieder uur, op ieder punt van de aardbol zijn bloed, zijn ziel, zijn gehele persoon aan God aan; Hij biedt ze aan voor ons, en dat even vaak als Hij Missen opdraagt in de wereld. O onmetelijke schat! O bron van onschatbare rijkdom! 0! dat we niet alle Missen die gelezen worden kunnen bijwonen! Welke verdiensten zouden wij verwerven! Wat een genaden in dit leven en wat een glorie in het andere leven zouden wij kunnen bekomen!

Waardigheid, waartoe de gelovige die de Mis bijwoont, wordt verheven

Maar wat spreek ik over bijwonen? De H. Mis horen, is niet alleen dat, het is zichzelf opofferen. Ja, de eenvoudige gelovige kan en moet offeraar genoemd worden, zoals wij het lezen in hoofdstuk V van de Apocalyps: "Heer, Gij hebt van ons uw koninkrijk en uw priesters gemaakt".

De celebrant aan het altaar is de bedienaar van de Kerk, handelend in naam van de gemeenschap; hij is de middelaar van alle gelovigen, speciaal van hen die aanwezig zijn bij Jezus Christus, de onzichtbare priester: verenigd met Hem, offert hij aan God de Vader, zowel in naam van allen als in zijn eigen naam, de goddelijke prijs van de verlossing van de mensen.

Maar laten wij het goed begrijpen, hij handelt niet alleen in zo'n eerbiedwaardige functie: ieder van hen die zijn Offer bijwonen werkt met hem mee om het te volbrengen en het aan te bieden, en daarom zegt hij, wanneer hij zich na het Offertorium tot het volk keert: "Bid, broeders, dat mijn en uw offer aangenaam zij aan God de Almachtige", opdat wij daardoor begrijpen dat, hoewel hij de verrichtingen vervult van de voornaamste bedienaar, allen die aanwezig zijn met hem het heilig Offer aanbieden.

Zo fungeert u, alle keren dat u de Mis bijwoont, in zekere zin als priester. Durft u nu nog de Mis te horen, al pratend, van de een naar de andere kant kijkend, misschien zelfs slapend, terwijl u zich tevreden stelt met het zo goed en zo kwaad als het gaat opzeggen van enkele mondgebeden, zonder enige acht te slaan op de eerbiedwaardige functies van priester die u uitoefent?

O, ik kan mezelf niet weerhouden hier uit te roepen: Onzinnige wereld, die niets begrijpt van deze verheven mysteries!

Kerstmis

Preek (184) van de H. Augustinus

Kerstmis, dag van de geboorte van de Heer Jezus Christus, door wie de waarheid uit de aarde is gekomen, en door wie de Dag, geboren uit de Dag, geboren is om onze Dag te zijn, komt ons vandaag weer, zoals ieder jaar, kwistig zijn licht brengen en ons uitnodigen om hem te vieren. Laat ons jubelen van vreugde en geluk. Want de prijs die de verlaging van een dergelijke grootheid ons heeft gekost, kent alleen het christelijk geloof; het hart van de goddelozen heeft er geen kennis van, omdat God "deze dingen heeft verborgen voor wijzen en verstandigen, en ze heeft geopenbaard aan de kleinen". Laat de nederigen trouw blijven aan deze nederigheid van God: opdat een zo grote steun, die hun zwakte draagt, hun in staat stelt de hoogten van God te bereiken. Wanneer de wijzen en de verstandigen tot de altaren willen naderen zonder te geloven in de nederigheid, vergeten zij deze laagheid, en daarom kunnen zij niet opklimmen tot de hoogten; ijdel en lichtzinnig trots en geweldig, zijn zij als hangend tussen hemel en arde, in de beweging van de wind. Want zij zijn wijs en verstandig, maar volgens de wereld, niet volgens Hem die de wereld heeft geschapen. Want als de ware wijsheid, die van God komt en God is, was in hen, zij zouden begrijpen dat God de natuur van vlees heeft kunnen aantrekken, zonder een aards wezen te worden. Zij zouden begrijpen dat God een natuur heeft aangenomen, die niet de zijne was, terwijl Hij de zijne behoudt; dat Hij tot ons is gekomen in de persoon van een mens, zonder zich te verwijderen van de Vader; dat Hij gebleven is wat Hij is, terwijl Hij ons uiterlijk aanneemt; en dat het lichaam van een kind een kracht heeft gekregen, die niets verschuldigd is aan de massa van de wereld. Hij die bij de Vader blijft en die de wereld heeft uitgedacht, heeft door tot ons te komen het moederschap van de Maagd bedacht. Want zijn majesteit verschijnt in het moederschap van de Maagd, evenzeer maagd voor de ontvangenis als na haar bevalling; zij is zwanger geweest van een man zonder zwanger gemaakt te zijn door een man; in haar schoot een zoon dragend, zonder gemeenschap met een man, gelukkiger en bewonderenswaardiger door het geschenk van een vruchtbaarheid waarbij haar zuiverheid niet verloren is gegaan. De wijzen volgens de wereld geven er de voorkeur aan, te denken dat een dergelijk wonder denkbeeldig is en niet werkelijk. Omdat zij zo niet kunnen geloven in de mensheid van Christus, mens en God, minachten zij haar; omdat zij zijn godheid niet kunnen minachten, geloven zij er niet in. Wat ons betreft, wij moeten met evenveel erkenning, als zij het doen met minachting, het lichaam van een mens beschouwen aangenomen door de nederigheid van God; en hoe meer zij dat onmogelijk achten, des te meer past het ons het werk van God te zien in een maagdelijke menselijke geboorte.

Laat ons dus de geboorte van de Heer eren, zoals het moet, talrijk en met blijdschap. Laat de mannen zich verheugen, laat de vrouwen zich verheugen: Christus is als man geboren, als man geboren uit een vrouw; en de twee seksen zijn erin geëerd. (…) Wees verheugd, kinderen van de heiligheid, die er de voorkeur aan hebt gegeven, Christus te volgen zonder de huwelijksbanden te zoeken. (…) Als Hij u heeft toegestaan voorbij te gaan aan de bruiloft, dat is omdat Hij u heeft geroepen tot de bruiloft bij uitstek. (…) Wees dus verheugd, rechtvaardigen: het is de geboorte van de Rechtvaardiger. Wees verheugd zwakke en zieke mensen: het is de geboorte van de Verlosser. Wees verheugd, gevangenen, het is de geboorte van degene, die vrijkoopt. Laat de slaven zich verheugen: het is de geboorte van de almachtige meester. Verheugd, vrije mensen: het is de geboorte van de Bevrijder. Verheugd alle christenen: het is de geboorte van Christus.

(…) Moge Hij in ons zijn gaven volmaken, Hij die er geen afkeer van heeft gehad om zelfs onze eerste jaren aan te nemen; en moge Hij ons zonen van God maken, Hij die, voor ons, mensenzoon heeft willen worden.

Nieuws uit de Kerk en de wereld

Meer dan duizend sympathisanten om de Kerk te steunen

Er waren ongeveer 1200 sympathisanten in het Heiligdom van Montaigu, op zaterdag 21 augustus, om hun steun te betuigen aan de Kerk en eer te brengen aan de priesters en religieuzen die totaal onschuldig zijn aan de pedofiele affaires. We moeten eraan denken dat deze actie die niet politiek wilde zijn het initiatief was van een groep Vlaamse parlementariërs uit verschillende partijen. De astrofysicus Gerard Bodifee gaf het volgende getuigenis: "Er zijn schuldigen en zij moeten gestraft worden. (…) Maar waarom dit algemene wantrouwen tegenover de Kerk na de onthulling van het misbruik begaan door Mgr. Vangheluwe? (…) Ik hecht er bijzonder aan, mijn dankbaarheid te tonen aan de Kerk. Alles wat telt voor mij en een zin aan mijn leven geeft, ben ik op de eerste plaats verschuldigd aan mijn ouders. Maar direct daarna, is er de katholieke school die me dat alles heeft gebracht. Laten we degenen, die in de schoot van de Kerk hebben gehandeld vanuit hun geloof, dankbaar zijn". Omdat hij zo de gevoelens van het publiek uitdrukte, heeft dit de wetenschapper een "staande ovatie" gebracht.

Bronnen: Cathobel

Drie Belgische bisschoppen vóór gehuwde priesters

"Ik denk dat de Kerk zich de vraag moet stellen, te weten of het verplichte karakter van het celibaat bewaard moet blijven", heeft Mgr. Jozef De Kesel verklaard op de Vlaamse radio VRT. De bisschop van Hasselt, Patrick Hoogmartens, en die van Antwerpen, Johan Bonny, zijn het hierover vervolgens roerend met hem eens geweest.

De Belgische bisschoppenconferentie "heeft akte genomen" van de voorstellen van de bisschop van Brugge, heeft zijn woordvoeder aangegeven, waarbij zij verklaart dat dit debat gevoerd zou moeten worden op het niveau van de hele Kerk en dat het geen voorrang had.

Bron: Apic/Ag/Pr

Mgr. De Kesel stelt voor te "discussiëren" over de wijding van vrouwen

De nieuwe bisschop van Brugge heeft ook de toegang van vrouwen tot het priesterschap willen legitimeren: "Het is zeker een onderwerp waarover men kan spreken, en ik hoop het".

Heeft Mgr. De Kesel nooit *Ordinatio sacerdotalis* gelezen?

Door deze apostolische brief heeft Johannes Paulus II de kwestie definitief gesloten: "Opdat er geen enkele twijfel bestaat over een kwestie van groot belang, die de goddelijke instelling zelf van de Kerk aangaat, verklaar ik, krachtens mijn zending om mijn broeders te bevestigen (vgl. Luc. 22, 32), dat de Kerk op geen enkele manier de macht heeft vrouwen tot priester te wijden en dat deze positie definitief ingenomen moet worden door alle gelovigen van de Kerk". Dat kan moeilijk duidelijker!

Men verwacht nog een reactie van de primaat, van de nuntius of van het Vaticaan…

Bron: Osservatore Vaticano

En waarom niet Garibaldi heilig verklaren, dat kan er nog wel bij!

Kardinaal Bertone, Staatssecretaris, heeft deelgenomen aan de 140ste verjaardag van de inname van Rome, op 20 september 1870, naast de president van de Italiaanse republiek Giorgio Napolitano.

Ik wil niet de oude twisten steeds weer voor de geest halen. Ik verheug me, dat het verdrag van Lateranen de verhoudingen tussen de Heilige Stoel en het Italië van na Garibaldi tot rust brengt. Maar dat dwingt niet om de Garibaldiërs te bedanken. En waarom de "paus in gevangenschap" vergeten, de ruïne van het pauselijk Rome, de plunderingen, de geloofsafval, het abrupte einde van Vaticanum I… Zelfs de doden vergeten! Want, twee dagen eerder, op 18 september, herdachten wij de slag van Castelfidardo en het offer van de zoeaven van Lamoricière. De katholieken (Italiaanse, Franse, Nederlandse, en andere), die zich deze heldhaftige soldaten van de Paus herinneren, zullen deze oorvijg van kardinaal Bertone wellicht waarderen!

En waarom niet Garibaldi heilig verklaren, dat kan er ook nog wel bij!

Bron: Osservatore Vaticano

Om de andere dag ontheiliging

Kruisen omvergeworpen en bevuild met nazisymbolen in het heiligdom toegewijd aan de Maagd Ma-

Volgens een mededeling van de algemene directie van de rijkspolitie, zijn er in 2009 niet minder dan 184 beschadigingen van graven geteld.

ria in Saint-Loup (departement Jura), grafzerken en kapel vernield op het kerkhof van Henin-Beaumont (departement Pas-de-Calais), beelden losgerukt in de kerk Saint-Géry van Valenciennes (departement Noord), lusters vermorzeld en kruisweg in brand gestoken in Saint-Pierre van Pouan-les-Vallées (departement Aube), geklasseerd en daterend uit de 13de eeuw… Frankrijk – dat om de andere dag het toneel van een ontheiliging is – toont geen reactie. Volgens een mededeling van de algemene directie van de rijkspolitie, zijn er in 2009 niet minder dan 184 beschadigingen van graven geteld. "De feiten gepleegd op de begraafplaatsen zijn vooral beschadigingen van gedenkstenen, versieringen en inschriften", meldt het rapport, dat nader aanduidt dat de ontheiligingen vermeld door de politie "in grote meerderheid christelijke grafstenen of kerken" betreffen.

De schenders komen het liefst in actie op 30 april, wat tegelijk de verjaardag van Adolf Hitler en de stichting van de satanskerk in de Verenigde Staten is. Hoogtepunten van zulke acties kan men waarnemen op 31 oktober, feesten van Halloween en satans-Nieuwjaar, maar ook tijdens zonnewende en equinox. De analisten van het Bureau van criminele zaken melden dat "op het totaal van vermelde feiten in 2009, in talrijke gevallen het begaan van daden met satanskarakter (verbrijzelde of omgekeerde kruisen) wordt verondersteld".

Bron: Le Figaro

Weer een heiligschennende reclame

Een reclame voor ijs van *Antonio Federeci* toonde, in een kerk, een zwangere non, met een ijsje en een lepeltje in de hand, met de vermeldingen "onbevlekt ontvangen" en "het ijs is onze godsdienst".

De firma wilde hem aanplakken langs de route van paus Benedictus XVI, op bezoek in Londen. Deze reclame die is verschenen in de tijdschriften *The Lady* en *Gracia*, is verboden door de overheid, dankzij de protesten van katholieken.

Er moet opgemerkt worden dat deze Italiaanse ijsfabrikant wel bekend staat om provocante reclames ten opzichte van de godsdienst.

Bronnen: Le Figaro/BBC News

Nederland: de euthanasie blijft toenemen

De cijfers voor 2009 van de regionale commissies voor het volgen van de euthanasie zijn verschenen: zij tonen een nieuwe – belangrijke – toename van 13% van het aantal medische dodingen, gerapporteerd door de artsen in heel Nederland. Men komt tot 2636 gevallen, tegen 2331 in 2008 en 2120 in 2007. Het merendeel van de procedures hebben plaatsgehad in de woning van de patiënt (2117). Men stijgt langzamerhand naar de belangrijkere cijfers van het begin van de legalisatie in 2002, toen men ongeveer 4000 zelfmoorden telde.

Bron: http://leblogdejeannesmits.blogspot.com

België: euthanasie, ook voor de minderjarigen?

Sinds 2002 heft een wet de strafbaarheid op van euthanasie in België voor de meerderjarigen of de mondige minderjarigen. Sinds enkele jaren gaan er stemmen op, vooral in de Open VLD, om een uitbreiding van deze wet te eisen voor de minderjarigen. Het is een senator MR, Christine Defraigne die opnieuw de sprong waagt en de euthanasie voorstelt vanaf 15 jaar, maar "onder zeer strikte voorwaarden". Men kent het (droevige) liedje…

Bron: La Libre/Le Soir

De tolerante Islam

De islamisering begint als in een land de mohammedanen talrijk genoeg zijn om godsdienstige privileges te eisen. Ziehier, hoe dat werkt:

Zolang de mohammedaanse bevolking de 2% niet te boven gaat in een bepaald land, worden zij, over het algemeen, beschouwd als een vredelievende minderheid en niet als een bedreiging voor de andere burgers. Dat is het geval in de volgende staten: Verenigde Staten: 0,6% mohammedanen; Australië: 1,5%; Canada: 1,9% Italië: 1,5%; Noorwegen: 1,8%.

Van 2 tot 5%, beginnen zij een bekeringsijver uit te oefenen tegen de andere etnische minderheden en de ontevredenen, waarbij zij vaak vooral rekruteren onder de gedetineerden en de stadsbenden.

Dat gebeurt in de volgende landen: Denemarken: 2%; België: 3%; Duitsland: 3,7%; Verenigd Koninkrijk: 2,7%; Spanje: 4%.

Boven 5%, zullen zij de invoering van "halal" voedsel eisen, op die manier banen verschaffend aan de mohammedanen in de voedselbranche. Lijst van de landen waar dat gebeurt: Frankrijk: 8%; de Filippijnen: 5%; Zweden: 5%; Zwitserland: 4,3%; Nederland: 5,5%.

Wanneer de verhouding van mohammedanen 10% van de bevolking nadert, beginnen zij te protesteren tegen hun levensomstandigheden door

een toename van criminele daden. In Parijs ziet men al het in brand steken van auto's. Elk gedrag dat niet mohammedaans is, beledigt de Islam en lokt opstanden en bedreigingen uit, zoals in Amsterdam, als represailles tegen de karikaturen van Mohammed en de films over de Islam. Dergelijke spanningen worden dagelijks vastgesteld, vooral in de mohammedaanse buurten in India (13,4%).

Als de drempel van 20% gepasseerd is, kunnen de landen onder het minste voorwendsel oproeren verwachten, de vorming van djihadistische milities, sporadische aanslagen en in brand steken van christelijke kerken en synagogen, zoals in Ethiopië, waar de mohammedanen 32,8% van de bevolking vertegenwoordigen.

Boven de 80%, moet u dagelijks rekenen op aanslagen en een felle jihad, campagnes van etnische zuivering, georganiseerd door de staat, zelfs genociden, omdat deze landen de ongelovigen uitstoten en streven naar 100% mohammedanen. Dat heeft men gekend, en dat gaat in een bepaalde mate door in deze landen:

Egypte: 90%; Iran: 98%; Irak: 97%; Pakistan: 97%; Turkije: 99,8%.

(…) In onze dagen vormen 1,5 miljard mohammedanen 22% van de wereldbevolking. Maar hun geboortepercentage overstelpt dat van de christenen, de hindoes en de boeddhisten. De mohammedanen zullen 50% van de wereldbevolking vormen van nu tot het einde van de eeuw.

Bij 40% ondergaan de landen bloedbaden op grote schaal, chronische terroristische aanvallen, en een permanente guerrilla, zoals in Bosnië: 40%; in Tsjaad: 53,1%; in Libanon: 59,7%.

Vanaf 60% passen zij een ongebreidelde vervolging van ongelovigen uit alle andere godsdiensten toe (met inbegrip van niet praktiserende mohammedanen), een sporadische etnische zuivering (genocide), de Sharia als oorlogswapen en de Jizya of belasting voor de ongelovigen. Dat is het geval in de volgende landen: Albanië: 70%; Maleisië: 60,4%; Katar: 77,5%; Soedan: 70%.

Bron: *Slavernij, terrorisme en islam: historische wortels en hedendaagse bedreiging* van dr. Peter Hammond.

Kadhafi pleit ervoor dat de islam "de godsdienst van heel Europa" wordt

De Libische leider Mouammar Kadhafi heeft een polemiek teweeggebracht tijdens zijn laatste bezoek in Italië, om de tweede verjaardag te vieren van de ondertekening van het Italiaans- Libische vriendschapsverdrag, dat een eind heeft gemaakt aan de geschillen over de koloniale periode. (Het verdrag voorziet vooral Italiaanse investeringen van 5 miljard euro's ter compensatie van de koloniale periode, waarvan de constructie, voor ongeveer 3 miljard, van een autoweg langs de kust van 1700 km. in Libië).

Voor 500 jonge vrouwen, gerekruteerd door een mannequinagentschap, heeft de Libische leider, in Rome, een islamcursus gegeven en verklaard dat deze godsdienst de godsdienst "van heel Europa" moest worden. Volgens de Italiaanse media, is iedere deelneemster beloond met 80 euro om de toespraak van Kadhafi bij te wonen en heeft zij een kopie van de Koran ontvangen.

De nieuwe provocatie van Kadhafi heeft reacties van woede veroorzaakt in Italië. Zelfs leden van de meerderheid van Berlusconi hebben hun afkeuring tot uitdrukking gebracht. "Wat me bezorgd maakt is, dat men begint te wennen aan deze shows van Kadhafi" terwijl hij "zich zou moeten herinneren dat begrip van gastvrijheid getuigt van de grootheid van de christelijke cultuur die aan de basis van de Europese identiteit ligt", heeft Maurizio Lupi van de PDL van Berlusconi verklaard. Door deze uitlatingen te doen in Rome, hart van het pausdom, "heeft Mouammar Kadhafi bewijs geleverd van een gebrek aan respect voor de paus", heeft op zijn beurt Mgr. Robert Sarah betreurd, voor de microfoon van Radio Vaticaan.

Bron: Zenit

"Allah Akbar" op een waterspuwer

Dit gebeeldhouwde gezicht op een nieuwe waterspuwer van de primaatskerk St. Jan van Lyon is een knipoog en een eerbetoon aan de mohammedaanse bouwbaas die werkt aan de restauratie van het monument. Het initiatief van een steenhouwer heeft de instemming gekregen van het bisdom en van de monumentenzorg. Tot

daar blijft men binnen de traditie van de steenhouwers. De inscriptie "Allah Akbar" echter, is een beetje minder traditioneel op een christelijk monument…

Bron: www.leprogres.fr

Dat gebeurt er in een "katholiek" lyceum

Een natuurkundeleraar in een privélyceum in de voorsteden van Nantes is in de loop van de zomer van sekse veranderd. "Vincent" in juni jl., bij het uitgaan van de klassen, is donderdag "Martine" geworden, om de leerlingen te ontvangen bij het begin van het schooljaar. "Deze verandering van identiteit is een persoonlijke ontwikkeling die ons wordt opgedrongen, en wij kunnen daarover geen positie innemen" heeft de directeur van het St. Dominicus lyceum van Saint-Herblain, Dominique Foucault verklaard. Het bisdombestuur heeft toegelicht, dat het "aan de betreffende leraar had voorgesteld, met het doel zijn identiteitsverandering te vergemakkelijken, een scholingsverlof van een jaar te nemen, of te kunnen werken in een andere vestiging".

Bron: www.la-croix

Misdienettes

Meer dan 50.000 kinderen, in de leeftijd van 12 tot18 jaar, hebben deelgenomen aan de internationale bedevaart van de misdienaars, die deze zomer in Rome heeft plaatsgehad. De *Osservatore Romano* vermeldt, dat 60% van de deelnemers meisje was, en heeft de durf om aldus commentaar te leveren: "De uitsluiting van meisjes, eenvoudig omdat zij vrouwen waren, was een zware last en veroorzaakte een diepe ongelijkheid binnen de christelijke opvoeding".

Omdat zij het effect kenden van een pausmis, over de hele wereld uitgezonden, hebben de Angelsaksische

bisschoppen geprofiteerd van de reis van de Heilige Vader en misdienettes voor hem geplaatst.

Wat zijn daarna de aanbevelingen van de Congregatie voor de Eredienst en de Discipline van de Sacramenten van 2002 (zich beroepend op een brief van 15 maart 1994) waard? Dit document liet "om buitengewone redenen", een tijdelijke deputatie van vrouwen toe tot de altaardienst (tegen de traditie van de Kerk…), maar stond erop nader te verklaren "dat het altijd verstandig zal zijn de edele traditie te volgen van de altaardienst, toevertrouwd aan jongens. Men weet dat deze dienst een bemoedigende ontwikkeling van priesterroepingen heeft mogelijk gemaakt. De verplichting om het bestaan van deze groepen van misdienaars te blijven bevorderen, zal dus altijd blijven".

Bronnen: Cathobel/Osservatore Vaticano

Benedictus XVI en het Latijn

Paus Benedictus XVI heeft van zijn apostolische bezoek aan Groot Brittannië geprofiteerd om vooruit te gaan in zijn onderneming van "hervorming van de hervorming". Voor de eerste keer is de hele canon (en niet alleen de canon) gebeden in het Latijn door Benedictus XVI tijdens een Mis die talrijke gelovigen bijwoonden… die dezelfde taal gemeenschappelijk hadden (in dit geval het Engels). Maar men wacht er nog op dat de paus in het openbaar "de Mis van altijd" leest…

Bron: Osservatore Vaticano

Jaarlijkse samenkomst van de "kring van leerlingen van Ratzinger"

Trouw aan een traditie die ingesteld werd toen hij theologieprofessor was in Regensburg, en zoals elk jaar sinds het begin van zijn pontificaat, heeft Benedictus XVI van 27 tot 29 augustus 2010 een groep oud-studenten teruggezien - de "kring van leerlingen van Ratzinger" -, in zijn zomerresidentie Castel Gandolfo.

Dit jaar heeft de kring van oud-leerlingen van Joseph Ratzinger een verhaal gehouden over de hermeneutiek van het Tweede Vaticaans Concilie

(1962-1965). Met de buitengewone deelname van Mgr. Kurt Koch, nieuwe voorzitter van de Pauselijke Raad voor de bevordering van de eenheid van de christenen. Onder de oud-leerlingen van professor Joseph Ratzinger die tegenwoordig waren bij deze reünie, de aartsbisschop van Wenen (Oostenrijk), kardinaal Christoph Schönborn, en de hulpbisschop van Hamburg (Duitsland), Mgr. Hans-Jochen Jaschke.

Bronnen: Cathobel/Apic/Imedia/BI

De Filippijnen: oorlog tegen de terugkeer van de traditionele Mis

"Hoewel wij de keuze om het Latijn te gebruiken en de tridentijnse liturgie te celebreren respecteerden, steunen wij het gebruik van de landstaal in onze parochies en gemeenschappen en wij bevelen vertalingen aan, die tegelijkertijd trouw de geestelijke leer van de teksten en de taalkundige structuren van onze landstalen weergeven […]. Wij zijn ervan overtuigd, dat de liturgische vernieuwing, voorzien door de Constitutie over de Liturgie van het Tweede Vaticaans Concilie, de liturgische inculturatie bevordert en dat ons rijke culturele erfgoed veel te bieden heeft om te komen tot een echt Filippijnse roomse liturgie", heeft het Nationale Congres van de Diocesane Directeuren van Liturgie verklaard.

Bronnen: http ://www.mb.com.ph

De ontvangst voorbehouden aan de « Ecclesia Dei" gemeenschappen

De bisschop van Agen, Mgr. Herbreteau, heeft met gezag aan kanunnik Téqui, van het Instituut van Christus Koning, de catechismuslessen die hij gaf aan een dertigtal kinderen verboden en een drastische beperking opgelegd aan de toediening van de sacramenten.

Het Instituut van Christus Koning heeft dus de beslissing genomen, zich terug te trekken uit het bisdom. Dit nieuwe voorbeeld geeft aan tot welk punt de Priesterbroederschap St. Pius X werkelijk een onontbeerlijke rol heeft en dat de toestand van noodzaak meer dan ooit actueel is.

Het Vaticaan spreekt zich uit voor de communie van jonge kinderen

In "Jezus en de kinderen", een artikel gepubliceerd door de Osservatore Romano, heeft kardinaal Antonio Cañizares, prefect van de Congregatie voor de goddelijke Eredienst en de sacramenten, onlangs in herinnering gebracht dat de kinderen mogen communiceren vanaf de leeftijd dat zij verstandsgebruik hebben gekregen. Honderd jaar geleden heeft paus Pius X, door het decreet Quam singulari te publiceren, immers de reglementaire leeftijd voor de eerste communie verlaagd tot zeven jaar. Zich kantend tegen een "tendens om de kinderen steeds later hun communie te laten doen", heeft de kardinaal voorgesteld dat de tegengestelde beweging vandaag zou moeten plaatsvinden. "Laten we, met het oog op wat er gebeurt met de kinderen, en de vijandigheid van de omgeving waarin zij opgroeien, hen het geschenk niet onthouden dat God hun geeft", en dat "hun groei als kinderen van God" garandeert.

Dit kleine voorbeeld toont een van de vruchten van de vernieuwingen van Vaticanum II en dat men met uiterste spoed moet terugkomen tot de verlichte principes van de Kerk van altijd…

Een geraffineerd virus doet de vrees voor cyberterrorisme herleven

De experts in veiligheid op het gebied van informatica weten nog niet wat de exacte doelgroep is van Stuxnet, noch wie aan de oorsprong ervan staat. Maar zij stemmen overeen door te zeggen, dat zij nooit gezien hebben dat een virus een dergelijke bedreiging in de wereld brengt. Sinds een jaar in wording, mengt dit virus zich in de controle-infrastructuur van fabrieken en van nucleaire centrales. "Dit kwaadwillige programma is niet uitgedacht om geld te stelen, spam te sturen of persoonlijke gegevens te stelen, maar om fabrieken te saboteren en industriële systemen te beschadigen", analyseert Eugene Kaspersky. De graad van geraffineerdheid van dit virus bewijst dat zijn bedenkers buitengewoon goed ingelicht zijn over hun doelgroepen en dat het niet gaat om geïsoleerde piraten. Zo oordelen de specialisten op het gebied van informatica. Volgens de berekeningen van Symantec, die "voordien nooit een dergelijke bedreiging had gezien", hebben tussen vijf en tien personen gedurende zes maanden gewerkt aan dit project. "Een aanval van dit type kan slechts opgebracht worden met de steun en de financiering van een staat", beweert Eugene Kaspersky zelfs. Buiten de complexheid van het virus, roept de geografische spreiding ervan vermoedens op van aanvallen die geconcentreerd zijn op een enkel land. Op de 10.000 geïnfecteerde computers is er immers 60% opgespoord in Iran, volgens Symantec. Ralph Langer, een Duitse veiligheidsexpert die voor-

De centrale van Bouchehr

al heeft gewerkt op Stuxnet, suggereert, dat de islamitische republiek als doelgroep genomen kan zijn. Volgens de verklaringen van de Iraanse autoriteiten, heeft het virus vooral de nucleaire centrale van Bouchehr benaderd. Maar "de voornaamste systemen zijn niet beschadigd", heeft de directeur van de vestiging, Mahmoud Javari, verklaard tegen het officiële persagentschap Irna. "Alle informaticaprogramma's werken normaal, en zijn niet beschadigd door Stuxnet", heeft hij eraan toegevoegd. Alleen "sommige personal computers van werknemers van de centrale van Bouchehr zijn door het virus getroffen".

Bron: Figaro

Australië: Een baby herleeft twee uur nadat hij dood verklaard werd

Hier een aardig Australisch verhaal, gepresenteerd door Hilary White van *Life Site.* Dat gebeurde in april jl.: een baby die te vroeg, na 27 weken, geboren werd, ademde niet. Na 20 minuten pogingen om hem te reanimeren, besloot de dokter erin te berusten hem dood te verklaren en gaf hem terug aan zijn moeder die hem tegen haar lichaam nam, om afscheid van hem te nemen, en hem daar twee uur hield, terwijl ze tegen hem praatte. Aan het eind van deze twee uur begon het jongetje lucht te happen. Een "reflex", zeiden de ziekenhuismedewerkers. Maar hij hapte steeds regelmatiger lucht. Kate Ogg, de moeder, streek een beetje van haar melk op de lippen van de baby. En hij begon normaal te ademen. Dit avontuur stelt nogmaals de vraag over het moment van de dood, zaak die zeker veel te mysterieus is, dat men zich tevreden kan stellen met protocollen die van land tot land verschillen en waarvan het enige doel is, het afnemen van levende vitale organen toe te staan.

Bron:http://leblogdejeannesmits.blogspot.com

Nijmegen, 28 september 2010

Geacht parlementslid,

Afgelopen dinsdag 21 september heeft Hare Majesteit de koningin de troonrede uitgesproken, waarmee het demissionair kabinet de plannen voor het komend parlementair jaar bekend gemaakt heeft. Helaas werd er opnieuw geen melding gemaakt van het feit dat in Nederland jaarlijks meer dan 30.000 kinderen in de moederschoot worden vermoord. Inmiddels is sinds de invoering van de Wet afbreking zwangerschap, op 1 mei 1981, bijna een miljoen mensen de toegang tot Nederland definitief ontzegd, ja heeft het daglicht niet eens mogen zien. Aan de discriminatie van mensen waarvan de eigen moeder zegt dat ze wel eens voor een probleem zouden kunnen zorgen wordt geen einde gemaakt. In plaats van hulpverlening wordt voor de doodstraf gekozen. Hoe is het mogelijk dat we — terecht — veel aandacht geven aan het vinden van vermoorde baby's, als we onze ogen sluiten voor het verdwijnen van zoveel anderen?

Zoals u aan het bijgevoegde model van een ongeboren kindje van 10 weken kunt zien, is dit niet zomaar een klompje cellen, maar een reeds zeer herkenbaar mensje, waarvan het hartje al klopt en het gezichtje duidelijke trekken heeft! In Nederland is het mogelijk dat tot de 24e week zo'n lief klein mensje wordt vermoord. Wie durft te beweren dat hier geen mens wordt gedood, moet aantonen waarom dit nog geen mens is. De levensvatbaarheid buiten de moederschoot - waar de 24 weken van zijn afgeleid - kan geen criterium zijn, daar op de intensive care afdeling van ziekenhuizen ook mensen behandeld worden, die zonder die behandeling niet zouden overleven. Niemand neemt aan dat deze patiënten geen mensen zouden zijn. De moederschoot is de beste intensive care unit ter wereld, beter dan welke couveuse ook!

Waarom in partijprogramma's aandacht voor de democratische grondslagen van onze maatschappij, als er mensen a priori niet mogen meedoen? Waarom worden bij sociale programma's deze zwaksten in onze maatschappij doodgezwegen? Waarom wel aandacht voor vrijheid van moeders, maar niet voor de vrijheid van deze kinderen, die met voeten wordt getreden? Waarom veel geld uitgegeven aan binnenlandse veiligheid, als we niet proberen te voorkomen dat de moederschoot tot een ground zero wordt?

Op vrijwel alles moet bezuinigd worden; waarom niet op de bloedige post van de abortusklinieken? Vrouwen in Nederland hoeven immers niet te betalen voor de behandelkosten van een zwangerschapsafbreking; die € 10.000.000 per jaar worden betaald uit de AWBZ. Mogen we mensen verplichten daaraan mee te betalen? De kosten voor de samenleving zijn overigens nog veel hoger, als we de nazorg meerekenen voor vrouwen die in psychische nood gaan verkeren. Vele moeders en vaders hebben immers spijt dat ze hun kind niet meer kunnen liefhebben. Ze zien andere kinderen met andere ogen: daar had ook mijn kind kunnen lopen.

Als u door deze argumenten niet overtuigd bent: in de komende jaren hebben we honderdduizenden handen aan het bed nodig. We hebben ze niet... De mensen die ons zouden kunnen helpen wassen, hebben we zelf om zeep geholpen...

U als hoogste wetgever kunt de zaak veranderen! U bent gekozen zonder last of ruggespraak. Zorg dat de nood van de vrouwen die een abortus overwegen niet nog groter wordt, door deze vreselijke ingreep in hun levensgeschiedenis zo gemakkelijk beschikbaar te maken. Bied echte hulp! Maak van Nederland weer een gidsland in de strijd voor de menselijke waardigheid! U kunt het!

Mede namens Stichting Recht Zonder Onderscheid,

+ Everard de Jong
(Hulpbisschop van het bisdom Roermond)

De priesters van het district en de redactie ban het Informatieblad wensen alle lezers een Zalig Kerstfeest.

Kroniek van het district

28 augustus - 2 oktober 2010

Zaterdag 28 – zondag 29 augustus

Ondanks onstuimig weer met veel regen hebben de bedevaarders, die voor de negende keer te voet van Gorcum naar Brielle onderweg waren, slechts twee korte "douches" gekregen. Opnieuw heeft een veertigtal deelnemers vermoeidheid met pijn aan voeten en benen op zich genomen, om met gebed en boete de hemel te smeken om katholiek herstel in Nederland, waarvan een kerkgebouw in de Randstad een belangrijk onderdeel is.

Donderdag 2 september

De lessen beginnen weer in de school van OLV van de Heilige Hoop. 46 kinderen verdringen zich "bij het poortje", ontvangen door een gedeeltelijk vernieuwd lerarenkorps dat helemaal klaar is voor deze nieuwe uitdaging: weer iets in deze hoofdjes te stoppen en ze tot goede kinderen te vormen.

Zondag 5 september

Onverwachts verschijnt er een nieuw schilderij van de H. Pius X in de St. Jozefkerk. We maken gebruik van de plechtige viering van het feest van onze heilige patroon, om het in te wijden tijdens de hoogmis. Dit schilderij meet niet minder dan vier bij twee meter! Het is een kopie van het doek dat zich bevindt in het Latijns-Amerikaans seminarie van Rome.

Donderdag 9 september

De geestelijkheid van het district komt voltallig bijeen in een mooie hoek van de provincie Namen voor een gezamenlijk uitstapje en om de gebeurtenissen van de komende maanden te programmeren.

Vrijdag 10 september

Pater Wailliez gaat naar het noviciaat van de zusters van de Priesterbroederschap, in Ruffec, voor de inwijding van de prachtige abdijkerk. De communiteit van de zusters van Brussel is aan het werk sinds 1982. Het is heel gewoon te gaan deelnemen aan hun vreugde en hun trots op deze dag van grote plechtigheid.

Zondag 12 september

Pater Carlo de Beer vervangt in de Kerk St. Maria ter Engelen in Kerkrade de verantwoordelijke priester van het Duitse District van de Priesterbroederschap St. Pius X.

Zaterdag 18 september

Sportdag van de Traditie in Mechelen. In afwezigheid van pater Abbet (die in Zwitserland verblijft), kan de ploeg van de geestelijken slechts een 4de plaats halen… De Nederlandse voetbalploeg haalt de beker binnen.

Het volleyen trekt de meisjes, en de lekkere maaltijd alle aanwezige gelovigen!

Ook de kleintjes konden zich sportief vermaken

Zaterdag 18 –
zondag 19 september

In Brussel, dagen van het Patrimonium. Broeder Maximin-Marie belast zich met het klaarmaken van de kerk voor de bezoekers, die alleen op zondagmiddag talrijker komen. Enkele goede zielen leiden de bezoekers rond in de kerk. Onze organist geeft ons heel graag van zijn tijd om de oren van de bezoekers te strelen en om hun aandacht te vestigen op het restauratieproject van het grote orgel.

Zaterdag 25 –
zondag 26 september

Pater Daniël Fringeli vertoeft in Bazel, beantwoordend aan de uitnodiging van de priesters aldaar, die het 25-jarig bestaan van de priorij en het 30-jarig bestaan van de kapel vieren. Er zijn zeven priesters en twee zusters voor de Traditie uit deze priorij voortgekomen. Roepingen worden door veel gebed en offer verkregen.

Zondag 26 september

Broeder Maximin-Marie vertrekt naar Flavigny om er zijn beloften te hernieuwen en komt terug met de bagage van broeder Alberto, een jonge Siciliaanse profes die hem zal vervangen in de sacristie van de St. Jozef. Broeder Maximin-Marie, wiens broer een van de beste koks van de wereld is, is namelijk benoemd… tot kok in het seminarie van Ecône.

Maandag 27 september

De verwarmingsinstallatie in de priorij van Gerwen, die vanwege leeftijd en vele storingen veel zorgen gebaard heeft, moest uiteindelijk vervangen worden.

Zaterdag 2 oktober

Ondanks een heel dreigende hemel (die kalm zal blijven), komen er ’s morgen 210 mensen bijeen in Spa, voor de start van de jaarlijkse bedevaart van het district. ’s Avonds zullen we met 250 zijn, in Banneux, waar pater Bochkoltz, onlangs benoemd in Gabon, de plechtige Mis opdraagt.

Aankondigingen

BELGIË

Sinterklaas in de priorij te Antwerpen

voor jong en oud

Zondag 5 december 2010

Programma

10u00 Hoogmis gevolgd door het Lof
12u15 H. Hartzaal: koffiemaaltijd:
broodjes met ham en kaas en koffiekoeken,
met sint-niklaasliedjes
13u00 Aankomst Sinterklaas
14u00 Of iets later: Vertrek Sinterklaas

NEDERLAND

zaterdag	4 december	Aanbiddingsdag in Den Haag
zondag	12 december	JKI-bijeenkomst in Den Haag

Priesterbroederschap St. Pius X

Nederland

Gerwen: St. Clemenskerk
Priorij St. Clemens, Heuvel 23,
5674 RR Nuenen
Indien geen noodgeval telefoontijden:
Ma. - za. 10.00 - 12.00, 14.30 - 17.30 u.
Tel: 040/283 45 05
Fax: 040/284 71 17
Zondag: 10.30 uur gezongen H. Mis
Ma./din./don. 18.30 uur;
Woe./vrij. 7.15 uur; zat. 8.30 uur

België

Brussel
Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37, 1050 Brussel
Tel. 02/550 00 20; Fax 02/550 00 29
Door de week:
7.15 uur H. Mis
St. Jozefkerk
Frère - Orban Square, 1040 Brussel
Tel. 0474/860755
Zon- en feestdagen: 8.00 en 10.00 uur
H. Mis. Door de week: 18.00 uur.

Namen
Saint-Aubain Kapel, Rue Delvaux 10,
5000 Namur; Tel. 02 / 550 00 22
Zon- en feestdagen:
10.30 uur Gezongen H. Mis.
Door de week: woensdag en 1ste vrijdag v.d. maand 19.00 uur H. Mis (buiten de schoolvacanties).

Quiévrain
Carmel du Sacré Coeur,
16, rue des Wagnons, 7380 Quiévrain
Carmel: Tel. 065 / 45 79 22
Aalmoezenier: Tel. 065 / 45 81 65,
Zondag: 10.15 uur H. Mis.
Door de week: 8.00 uur H. Mis.

Antwerpen
Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23, 2018 Antwerpen
Tel. 03/229 01 80; Fax 03/229 01 89
Zon- en feestdagen:
7.30 uur H. Mis en 10.00 uur Hoogmis & Lof
Maandag-vrijdag: 18.00 u. Rozenhoedje - 18.30 H. Mis.
Zaterdag: 9.30 uur H. Mis.

Gent
Sint-Amanduskapel,
Kortrijksesteenweg 139,
9000 Gent; Tel. 03 / 229 01 80
Zon- en feestdagen: 10.00 uur Hoogmis.

Bierbeek
Kapel Maranatha
Oude Geldenaaksebaan 2, 3360
Bierbeek Tel. : 016 46 13 37
Zondag : H. Mis 10.00 of 17.00uur

Den Haag
Kapel O.L.V. van de Rozenkrans
Calandkade, tegenover nr.160, (kerkboot)
2521 AA Den Haag. Tel: 070/389 65 60
Zondag 10.30 uur gezongen H. Mis.
vrij. 19.00 uur; zat. 9.00 uur

Kerkrade (duitstalig)
Kerk v. St. Maria zu den Engeln
Pannesheiderstraat 71
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Tel. 045/5453366
Zondag: 9.30 u. H. Mis

Colofon

Uitgever:
Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie:
Pater B. Wailliez
(verantwoordelijke uitgever)
M.L. Bastiaanse
Priorij St. Clemens
Heuvel 23, 5674 RR Nuenen.
e-mail: info@stpiusx.nl

Giften ter ondersteuning
Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X.

Gebruik daarvoor a.u.b. de hierbij ingesloten acceptgirokaart of overschrijvingsformulier.

Voor Nederland:
Bankrekeningen:
giro nr. 39 90 790
bank nr. 68 67 70 595
IBAN: NL43 INGB 0686 7705 95
BIC: INGBNL2A
t.n.v. Stichting St. Jozef,
Heuvel 23, 5674 RR Nuenen.

Voor België:
Bankrekeningen:
IBAN: BE30 3630 1591 4811
BIC: BBRUBEBB
t.n.v. Sint Pius X VZW,
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel

U vindt ons ook op internet:
www.stpiusx.nl
www.stpiusx.be

Parochieblad Informatieblad

Bestellijst boeken, cassettebandjes en CD's.

Voor uw bestelling kunt u gebruik maken van onderstaande lijst, deze uitknippen en opzenden naar: Stichting St. Jozef, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen.

Boeken

- ❑ Missaal van de Tridentijnse Ritus € 4,75
- ❑ De zelfvernietiging van de katholieke Kerk door Fr. Jaak Vermeiren € 2,49
- ❑ De Heilige Mis door pastoor Franz Rudrof € 3,40
- ❑ Van heilige symbolen, Romano Guardini € 2,50
- ❑ Gebedenboek Adveniat regnum tuum € 5,65
- ❑ De devotie tot het Onbevlekt Hart van Maria, en de oproep van OLV te Fatima € 4,50
- ❑ In Gods Aangezicht, Gebed en meditatie, Dom Augustinus Guillerand O. Cart. € 6,50
- ❑ Belijdenissen, H. Augustinus € 13,65
- ❑ Lijkverbranding? E.H. Nicolas Pinaud € 4,50
- ❑ Open brief aan radeloze katholieken Aartsbisschop Marcel Lefebvre € 9,00
- ❑ De Martelaren van Gorkum, voorbeelden van trouw door C.J. van Blijswijk € 6,00
- ❑ De Martelaren van Gorcum, volgens het getuigenis van Guilielmus Estius door B. Hartmann € 9,90

Naam:.....

Adres:.....

Postcode en plaats:.....

Van heilige symbolen

Romano Guardini
Nederlandse vertaling: dr. Victor Leemans

"Van heilige symbolen" is de titel van dit kleine geschrift uit de pen van de bekende cultuurfilosoof Romano Guardini. De korte beschouwingen zijn inwendige ervaringen in de loop van een tiental jaren spontaan ontstaan. Zij bewijzen een prachtige dienst aan eenieder die, gewend geraakt aan godsdienstige uitwendigheden, op zoek gaat naar verdieping.

€ 2,50

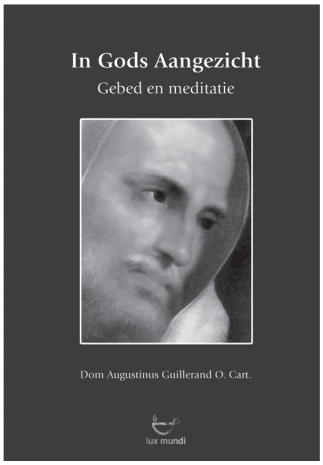

In Gods Aangezicht

Gebed en meditatie
Dom Augustinus Guillerand O. Cart.
Nederlandse vertaling: Toon Bongers

Aantekeningen van een kartuizer over het wezen van het gebed en de juiste manier van bidden. De basisgedachte daarbij is de intensieve beschouwing van de liefde van God, waar alles uit voortkomt en waar alles naar toe streeft.

€ 6,50

De Kruisvaarder

Tijdschrift voor kinderen

Leerrijk en geestelijk vormend met mooie verhalen.

Verschijnt tien keer per jaar (gratis). Het kan op aanvraag bij de Priorij St. Clemens te Gerwen u toegestuurd worden.

Ondersteuning van het Eucharistisch Kruisvaarderwerk is welkom.

2 **EDITORIAL**
"Na 40 jaren bestaan kan men slechts beter de providentiële rol van de Priesterbroederschap St. Pius X begrijpen."

3 **MGR. LEFEBVRE**
We moeten het katholieke geloof bewaren

5 **VORMING**
Verschil van moraal
Pater Yves le Roux

6 **SPIRITUALITIET**
De Moeder van de Verlosser
Kardinaal de Bérulle

8 **LEER VAN DE KERK**
De val van de wereld

9 **VATICANUM II**
Een debat tussen Romano Amerio, Mgr. Gherardini en mgr. Pozzo

14 **DOSSIER**
Rome reikt de hand aan de anglicanen
Nicolas Fexis

16 **LITURGIE**
Voorbereiding op de heilige geheimen (I)
Alain de Beaugrain

18 **GETUIGENIS**
Ruben

21 **DE H. MIS**
De H. Mis: de verborgen schat
H. Leonardus van Porto Mauritio

22 **HOMILIE**
Kerstmis
Preek van de H. Augustinus

23 **NIEUWS UIT KERK EN WERELD**

29 **KRONIEK VAN HET DISTRICT**
28 augustus - 2 oktober 2010

30 **AANKONDIGINGEN**

ISSN: 0924-6762